

FORUM

SZKOLENIOWE

TEMAT NUMERU

W służbie na drogach



S. 11

► Zabezpieczenie miejsca i oględziny wypadku drogowego – zarys problematyki



S. 50

► Chwila grozy – twórczość podinsp. Kazimierza Kyrca

Słowo wstępne



Szanowni Państwo.

Oddajemy w Państwa ręce kolejny numer naszego „Policyjnego Forum Szkoleniowego”. Tematem przewodnim jest szeroko pojęte bezpieczeństwo w ruchu drogowym. Tematyka ta pojawiła się w naszym periodyku w związku z tym, że po prawie roku przygotowań od stycznia 2016 nasza szkoła rozpoczęła, obok Centrum Szkolenia Policji w Legionowie, prowadzenie części szczególnej kursu specjalistycznego dla policjantów ruchu drogowego. Codziennie widzimy jak ważnym elementem jest ciągłe doskonalenie się policjantów i dlatego wychodzimy jako szkoła naprzeciw potrzebom w tym zakresie. Ciągłe rozwijamy naszą ofertę szkoleń i bazę dydaktyczną.

W tym numerze opisane zostały m.in. nasze przygotowania do tego przedsięwzięcia. Można będzie przeczytać również o pracy policjantów ruchu drogowego – jak prowadzą oni oględziny miejsca wypadku czy też jakich sygnałów używają przy ręcznym kierowaniu ruchem. Jeden z artykułów

opisuje pracę innej służby dbającej o bezpieczeństwo na naszych drogach, czyli Inspekcji Transportu Drogowego.

Pamiętamy w naszym periodyku o etyce, poruszając temat Holocaustu. W kolejnej części artykułu związanego z ceremoniałem policyjnym autorzy zwracają uwagę na przygotowanie psychofizyczne asysty honorowej podczas udziału w uroczystościach. Jak w każdym z dotychczasowych wydań naszego czasopisma znalazło się również miejsce dla zagadnień historycznych. Tym razem autor opisuje udział policjantów w kampanii wrześnieowej. Można będzie przeczytać również o ważnych w obecnych czasach zagrożeniach cyberterroryzmem czy zapoznać się z teorią i praktyką strzelectwa sportowego w ostatniej części artykułu poświęconego tej tematyce. Mamy również do zaprezentowania Państwu artykuł o hobby jednego z policjantów z małopolski, jakim jest pisanie horrorów. Jeżeli chodzi o współpracę międzynarodową polecam artykuł dot. organizowanych przez naszą szkołę już od 6 lat kursów pod auspicjami CEPOL oraz jakże przydatny w codziennej służbie słownik polsko-czesko-słowacko-angielski z wyrażeniami policyjnymi.

Korzystając z okazji, w związku ze zbliżającym się Świętem Policji, chciałbym złożyć wszystkim policjantom i pracownikom życzenia wielu sukcesów i zadowolenia z realizacji zamierzeń zawodowych oraz zdrowia i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym.

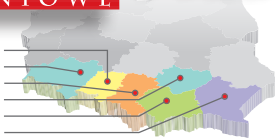
Życzę wszystkim miłej lektury.

insp. dr Rafał Kochończyk

Komendant Szkoły Policji w Katowicach

POLICYJNE FORUM 4 1/2016 SZKOLENIOWE

Materiały prezentują:
Komenda Wojewódzka Policji w Opolu
Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu
Komenda Wojewódzka Policji w Katowicach
Komenda Wojewódzka Policji w Kielcach
Komenda Wojewódzka Policji w Krakowie
Komenda Wojewódzka Policji w Rzeszowie



W numerze...



6



24



35

TEMAT NUMERU

- 4** Przygotowanie kursów z zakresu ruchu drogowego
- 6** Jak się nie pogubić? Praktyczne aspekty kierowania ruchem drogowym
- 11** Zabezpieczenie miejsca i oględziny wypadku drogowego – zarys problematyki



- 17** Inspekcja Transportu Drogowego

WYDARZENIA

- 20** Informacje z regionu
Katowice, Kielce, Kraków, Opole, Rzeszów, Wrocław

CEREMONIAŁ

- 24** Ceremoniał pod lupą... Część 2.

PREWENCJA

- 26** Pierwszy wolontariat w Policji

KRYMINALISTYKA

- 27** Cyberterrorizm

ETYKA

- 30** Holocaust a etos policjanta

TECHNIKA

- 32** Elementy strzelectwa sportowego... Część 3.

SZKOLENIE

- 35** Organizacja zawodów strzelectwo-biegowych
- 37** Macierz odpowiedzialności – praktyczne narzędzie pracy przełożonego
- 38** Organizacja kursów CEPOL

- 40** Czym kierują się kandydaci ubiegający się o przyjęcie do służby w Policji. Część 1.
- 45** Policyjny słownik polsko-czesko-słowacko-angielski

HISTORIA

- 46** Policyjny wrzesień 1939. Zielonych ulic na szańce i barykady



PO GODZINACH

- 50** Chwila grozy



BIBLIOTECZKA

- 51** Nowości wydawnicze
Szkoła Policji w Katowicach

Policyjne Forum Szkoleniowe 1/2016 (nr 4, rok IV)

WYDAWCA:



Szkoła Policji
w Katowicach
ul. gen. Jankego 276
40-684 Katowice
tel. sekr.: 32 6069 304
centrala: 32 6069 255
www.katowice.szkolapolicji.gov.pl

Redaktor naczelny:

insp. Jarosław Gałuszka
– Zastępca Komendanta Szkoły Policji
w Katowicach

Rada programowa:

Przewodniczący:
podinsp. Rafał Stanisławski
– p.o. Zastępca Komendanta Szkoły Policji
w Katowicach

Członkowie:

insp. dr Rafał Kocharczyk
– Komendant Szkoły Policji w Katowicach

insp. Krzysztof Justyński
– Komendant Wojewódzki Policji w Katowicach

insp. dr Tomasz Miłkowski
– Komendant Wojewódzki Policji w Krakowie

insp. dr Krzysztof Pobuda
– Komendant Wojewódzki Policji w Rzeszowie

insp. Arkadiusz Golanowski
– Komendant Wojewódzki Policji we Wrocławiu

insp. Dariusz Augustyniak
– Komendant Wojewódzki Policji w Kielcach

insp. Jarosław Kaleta
– Komendant Wojewódzki Policji w Opolu

Sekretarz redakcji:

mł. insp. Barbara Orzeł
– Naczelnik Wydziału Przewodniczącego Szkoły
Policji w Katowicach

Redaktor wydania:

Paweł Mięsiak
(redakcja, korekta, projekt graficzny, skład
i przygotowanie do druku)

Druk:

Drukarnia Biały Kruk, Białystok

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania
i redagowania tekstów. Zdjęcia i grafiki
wykorzystane w publikacji jako ilustracje i tła
pochodzą z archiwów szkoły lub bezpłatnych
serwisów plików.

Oddano do druku w lipcu 2016 r.

Czasopismo bezpłatne

Przygotowanie kursów z zakresu ruchu drogowego

Już na początku 2015 r. do Szkoły Policji w Katowicach dotarła informacja o powierzeniu przygotowania się do realizacji kursów specjalistycznych z zakresu ruchu drogowego – część szczególna (RDs) począwszy od stycznia 2016 r.

Rozpoczął się w ten sposób nowy rozdział w historii naszej szkoły. Do tej pory kurs ten prowadzony był wyłącznie przez Centrum Szkolenia Policji w Legionowie.

Biorąc pod uwagę założenia organizacyjne kursu niezwłocznie rozpoczął się proces przygotowania szkoły do realizacji tego zadania. Istotną kwestią okazało się przygotowanie kadry dydaktycznej oraz infrastruktury bazy szkoleniowej Szkoły Policji w Katowicach. W związku z tym w styczniu 2015 r. powołany został zespół zadaniowy w celu przygotowania szkoły do prowadzenia kursów specjalistycznych w zakresie ruchu drogowego. Zatwierdzony został harmonogram zadań, związanych z przygotowaniem szkoły do realizacji kursu. Od tego momentu dla wielu policjantów i pracowników szkoły rozpoczął się niezwykle pracowity okres.

W ramach przygotowań podjęto współpracę z Centrum Szkolenia Policji w Legionowie, dokąd w lutym 2015 r. udała się delegacja szkoły, aby poznać bliżej specyfikę organizacji tego kursu.

ZWIĘKSZENIE STANU ETATOWEGO

Kolejnym etapem było dokonanie oceny stopnia przygotowania kadry dydaktycznej do profesjonalnego prowadzenia powierzonego do realizacji kursu specjalistycznego. Ogromną pomoc w tym zakresie uzyskaliśmy ze strony kierownictwa CSP, a także koleżanek i kolegów od wielu lat realizujących kursy RDs. Począwszy od kwietnia 2015 roku sześcioro nauczycieli policyjnych ówczesnego Zakładu Służby Prewencyjnej posiadających przeszkolenie z zakresu ruchu drogowego zostało oddelegowanych do CSP. Ich zadaniem było zapoznanie się z organizacją, przebiegiem oraz

sposobem prowadzenia kursu specjalistycznego (RDs). Nauczyciele policyjni zaznajomili się m.in. z literaturą, która jest niezbędna do realizacji procesu dydaktycznego, pomocami dydaktycznymi wykorzystywanymi podczas zajęć czy sposobem organizacji zajęć wyjazdowych.

Przygotowania dotyczyły również kwestii kadrowych. Zwiększono stan etatowy Zakładu Służby Prewencyjnej do 38 etatów oraz poszerzono zakres jego działania i zmieniono nazwę na Zakład Prewencji i Ruchu Drogowego. Zmiany te pociągnęły za sobą konieczność przyjęcia do szkoły 16 funkcjonariuszy posiadających doświadczenie pełnienia służby w komórkach ruchu drogowego. Niezwykle ważna i owocna w tym zakresie okazała się pomoc Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach. Dzięki życzliwej postawie Komendanta KWP w Katowicach oraz



Sala lustrzana



Radiowozy

naczelnika WRD KWP w Katowicach na stan etatowy szkoły przeniesiono 14 wyróżniających się funkcjonariuszy komórek pionu ruchu drogowego garnizonu śląskiego. Pozostali dwaj funkcjonariusze doświadczenie zdobywali w jednostkach garnizonu łódzkiego i małopolskiego.

ROZBUDOWA BAZY DYDAKTYCZNEJ

Całoroczne przygotowania szkoły to realizacji kursu zakończyły się na początku 2016 r. Powstało niezbędne zaplecze techniczne, w tym m.in. sala lustrzana, gdzie przyszli kursanci mogą doskonalić umiejętności z zakresu ręcznego kierowania ruchem drogowym. Utworzono nową salę dydaktyczną do realizacji zajęć z ruchu drogowego, gdzie realizowane są zajęcia z mechaniki samochodowej. Sala jest wyposażona m. in. w podnośnik hydrauliczny, a także model pojazdu ukazujący układy napędowy, jezdy oraz hamulcowy. Zakupiono szereg specjalistycznych urządzeń, takich jak trenażery tachografów, dymomierze, laserowe i radarowe ręczne mierniki prędkości, urządzenia do badania przepuszczalności światła w szybach itp. Na ukończeniu jest proces pozyskiwania nowych radiowozów z wideorejestratorami.

PIERWSZY KURS

Uwieńczeniem procesu przygotowania było rozpoczęcie w dniu 9 lutego 2016 r. w Szkole Policji w Katowicach pierwszej edycji kursu specjalistycznego w zakresie ruchu drogowego – część szczególna, o oznaczeniu ko-

dowym RDs-1/16. Czternastu policjantów z jednostek terenowych, m.in. z Poznania, Bydgoszczy, Chorzowa, Katowic, Cieszyna, Łodzi, Kętrzyna, Olsztyna, Brzegu, Szamotuł, Jasła i Trzebnicy poszerzyło swoją wiedzę z zagadnień związanych z ruchem drogowym. Warto podkreślić, że zajęcia praktyczne realizowane były na terenie wybranych jednostek Policji województwa śląskiego.

W trakcie kursu funkcjonariusze uczyli się między innymi kierowania ruchem drogowym na skrzyżowaniach. Pierwszym etapem były ćwiczenia umiejętności na terenie Szkoły Policji w Katowicach poza drogą publiczną, a po zdaniu egzaminu praktycznego funkcjonariusze zostali dopuszczeni do kierowania ruchem w rzeczywistych warunkach, na skrzyżowaniach. Zajęcia realizowane były na czterech różnych skrzyżowaniach na terenie Chorzowa i Świętochłowic. Kierowanie ruchem na skrzyżowaniu w kształcie litery „T” odbyło się przy zbiegu ulic 3 Maja i Katowickiej w Chorzowie. Słuchacze musieli się zmierzyć ze sporym natężeniem ruchu pojazdów, z którym bez problemu sobie poradzili. Kolejne zajęcia obejmowały klasyczne skrzyżowanie ul. Chorzowskiej i ul. Bytomskiej w Świętochłowicach. Ukoronowaniem tego tematu były zajęcia realizowane na skrzyżowaniu, gdzie odbywa się ruch pojazdów szynowych u zbiegu ulic Szpitalnej i Armii Krajowej w Chorzowie. Jest to niewątpliwie najtrudniejszy etap szkolenia, gdyż skrzyżowanie to łą-

czy ruch pojazdów od zjazdu z autostrady A-4 na węźle w Chorzowie-Batorym z Drogową Trasą Średnicową. Dużym utrudnieniem jest również to, że kierunek jazdy pojazdów szynowych krzyżuje się z kierunkiem poruszania się innych pojazdów. Jednak i tym razem kursanci doskonale poradzili sobie z kierowaniem ruchem i bardzo szybko udoznili ruch w tym rejonie. Niezwykle widowiskowe były zajęcia z kierowania ruchem w parach realizowane na trasie krajowej 79, na skrzyżowaniu ulic Katowickiej i Parkowej w Chorzowie. Biorąc pod uwagę swobodę ruchów, pewność i czytelność wydawanych gestów i poleceń, nie ulega wątpliwości, że słuchacze na wysokim poziomie wykształcili umiejętności w zakresie kierowania ruchem drogowym na skrzyżowaniach.

22 marca 2016 r. w Szkole Policji w Katowicach zakończyła się I edycja kursu specjalistycznego w zakresie ruchu drogowego – część szczególna. Funkcjonariusze przystąpili do egzaminu końcowego, a następnie, po uzyskaniu pozytywnych wyników, odebrali świadectwa, stając się tym samym pełnoprawnymi policjantami ruchu drogowego.

Wraz z ukończeniem I edycji kursu specjalistycznego w zakresie ruchu drogowego – część szczególna, słuchacze zapoczątkowali nową tradycję. Swoją radość z ukończenia kursu podkreślili poprzez użycie gwizdków służbowych podczas przejścia przez teren Szkoły Policji w Katowicach. ■



Model zawieszenia pojazdu



Specjalistyczne mierniki spalin



Fot. Kevan via Shutterstock - CC BY

Jak się nie pogubić?

Praktyczne aspekty kierowania ruchem drogowym

st. asp. Tomasz Dzierga
asp. Łukasz Rybiński

ZAKŁAD PREWENCJI I RUCHU DROGOWEGO
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Kierowanie ruchem drogowym to jedno z podstawowych zadań należących do policjanta ruchu drogowego określone w art. 129 ust. 1 Prawa o ruchu drogowym „Czuwanie nad bezpieczeństwem i porządkiem ruchu na drogach, kierowanie ruchem i jego kontrolowanie należą do zadań Policji”.

Przyjęło się, że bardzo dobrego policjanta ruchu drogowego można poznać po tym, jak sprawnie obsługuje zdarzenia drogowe (zwłaszcza wypadki) i kieruje ruchem na skrzyżowaniu. Szczególnie w tej drugiej kwestii społeczeństwo ma duże oczekiwania wobec czynności służbowych wykonywanych przez policjanta. Każdy jak najszybciej chce być w pracy, w domu, na wakacjach, dlatego oczekuje się płynności w ruchu drogowym i oczywiście bezpie-

czeństwa. To gwarantuje dobrze wyszkolony policjant. Funkcjonariusze „drogówki” spędzając na kursie specjalistycznym ruchu drogowego wiele godzin przed lustrami, a później na skrzyżowaniach pod okiem doświadczonej kadry dydaktycznej, osiągną pełny profesjonalizm w zakresie kierowania ruchem na skrzyżowaniu.

Problematykę kierowania ruchem na drogach reguluje rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 6 lipca 2010 r. w *spra-*

wie kierowania ruchem drogowym. Nie wszystko da się jednak opisać słowami i niejednokrotnie policjant zmuszony jest wykraczać poza treść rozporządzenia, tak aby uczestnicy ruchu dokładnie rozumieli dawane przez niego sygnały. Doświadczenie uczy, że niektóre polecenia wydawane przez policjanta kierującego ruchem na skrzyżowaniu muszą być wzmacniane dodatkowymi gestami, nie uwidocznionymi na fot.ch w rozporządzeniu.

PRZYWOŁANIE LEWOSKRĘTÓW

Przykładem takiej sytuacji może być przywołanie tzw. lewoskrętów. W § 6 ust. 1 załącznika nr 1 do rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji w sprawie kierowania ruchem drogowym jest mowa o tym, że w przypadku prowadzenia pojazdu na linię osi skrzyżowania (na kierunku otwartym), kierujący ruchem powinien wykonać ręką ruch po łuku w płaszczyźnie pionowej, zginając rękę harmonijnie w łokciu, nadgarstku i samej dłoni. Zdjęcie prezentuje jednak tylko jedną część tego gestu (fot 1a).

Bardzo często policjant, oprócz opisanych ruchów, czyli wskazania kierującego pojazdem i wskazania miejsca zatrzymania (fot. 1b i 1c), musi jeszcze upewnić kierującego, że ma się zatrzymać i oczekiwać na sygnał zezwalający na opuszczenie skrzyżowania. Tym samym przywołanie lewoskrętów może wymagać dodatkowego gestu (fot. 1d). Adekwatnie jest z przeciwnym kierunkiem.



**WSKAZANIE
UCZESTNIKA RUCHU**

Same zdjęcia zamieszczone w rozporządzeniu nie wyjaśniają wszystkich pytań i wątpliwości, tak jak w kwestii trzymania dłoni podczas gestu wskazywania uczestnika ruchu drogowego. Np. na fotografiach w rozporządzeniu dłonie policjanta przy otwarciu ruchu jest w płaszczyźnie poziomej, ale przy upewnianiu uczestnika ruchu drogowego co do możliwości kontynuowania jazdy w płaszczyźnie pionowej. Opis pisemny w rozporządzeniu także nie definiuje jednoznacznie, jak dłonie ma być ułożone podczas wskazywania uczestnika ruchu drogowego – pionowo czy poziomo. Opis otwarcia ruchu znajduje się w § 3 Załącznika nr 1 rozporządzenia, z którego wynika, że policjant „wyciąga poziomo obie ręce w bok na wysokość barków”. Z pisma Komendy Głównej Policji ER-2434/15/AS z dnia 28 października 2015 r. wynika, że układ dłoni w tej sytuacji zależy od decyzji policjanta kierującego ruchem i zarówno płaszczyzna pionowa jak i pozioma dłoni jest dopuszczalna (fot. 2a i 2b).



POJAZDY SZYNOWE

Inny problem dotyczy pojazdów szynowych przejeżdżających przez skrzyżowania. Rozporządzenie nie określa jednoznacznie, w jaki sposób należy „przepuszczać” pojazdy szynowe przez skrzyżowanie. Dopóki poruszają się zgodnie z kierunkiem jazdy innych pojazdów, nie stwarza to większych problemów dla kierującego ruchem. Jednak, gdy torowisko, a tym samym kierunek poruszania się koliduje z kierunkiem jazdy innych uczestników, sprawa się komplikuje.

Rozporządzenie nie reguluje tej kwestii. Jej rozwiązaniem może być wieloletnie doświadczenie wynikające z praktyki. Najważniejsze, aby gest był czytelny i jednoznaczny dla kierującego pojazdem szynowym. Po pierwsze cały czas

trzeba starać się być widocznym dla innych uczestników ruchu. Po drugie najlepszym wyjściem z sytuacji będzie przepuszczenie pojazdu szynowego w momencie, gdy będziemy przystępować do zmiany kierunku ruchu i swoją postawą będziemy o tym informować kierujących i pieszych (fot. 3a). W tym celu policjant podnosi prawą rękę przodem do góry, tak aby dłoń znalazła się powyżej głowy, a ręka była lekko zgięta w łokciu. Podczas podnoszenia ręki i po zakończeniu tej czynności kierujący ruchem upewnia się, czy wszyscy uczestnicy ruchu zastosowali się do sygnału zabraniającego wjazdu i wejścia na skrzyżowanie, następnie lewą ręką wskazuje pojazd szynowy, a później przemieszcza ją do dolnej części prawej dłoni i nadgarstka (fot. 3b i 3c).



**KONIECZNOŚĆ
ZATRZYMANIA SIĘ**

Kolejnym gestem który nie znajduje się w rozporządzeniu jest upewnienie kierujących o konieczności zatrzymania się przed zmianą kierunku ruchu. W rozporządzeniu jest jedynie mowa, iż osoba kierująca ruchem musi podnieść prawą rękę przodem do góry i upewnić się, czy wszyscy uczestnicy ruchu zastosowali się do sygnału zabraniającego wjazdu i wejścia na skrzyżowanie (fot. 4a).

Niestety, kierujący nie zawsze stosują się do tego sygnału i należy „wzmocnić” gest, aby upewnić ich o zakazie wjazdu na skrzyżowanie. Gest ten można wykonać poprzez wyciągnięcie w bok lewej ręki ugiętej w łokciu z jednoczesnym utrzymaniem w górze prawej ręki (fot. 4b).



4a




4b

4



ODSUMOWANIE

Każdy policjant wykonujący czynności związane z kierowaniem ruchem powinien dobrze znać prezentowane gesty, ale dodatkowo muszą one być czytelne i zrozumiałe dla uczestników ruchu. Niejednokrotnie musi jednak wykonywać gesty i czynności, które nie zostały opisane w rozporządzeniu. Prezentowane powyżej propozycje mogą stanowić ułatwienie i być pewną wskazówką podczas kierowania ruchem w praktyce. 

Zabezpieczenie miejsca i oględziny wypadku drogowego

– zarys problematyki

podkom. Aneta Cygan-Domińska

ZAKŁAD SŁUŻBY KRYMINALNEJ
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Decyzją Komendanta Głównego Policji nr 472 z dnia 18 listopada 2013 roku zostało powierzone Szkole Policji w Katowicach realizowanie kursu specjalistycznego w zakresie ruchu drogowego – część ogólna. Pierwszy kurs w naszej szkole rozpoczął się 9 kwietnia 2014 roku, do chwili obecnej zrealizowano 16 edycji kursu, przeszkolono około 320 funkcjonariuszy.

Program kursu obejmuje m.in. zagadnienie „kryminalistyczne czynności na miejscu wypadku drogowego”. Na jego realizację przewidziano 38 godzin lekcyjnych, po zrealizowaniu których uczestnik kursu powinien posiadać niżej wymienione umiejętności: dokonać klasyfikacji prawnej zdarzenia drogowego, zabezpieczyć miejsce zdarzenia drogowego, scharakteryzować ślady kryminalistyczne mogące wystąpić na miejscu wypadku drogowego, przeprowadzić oględziny miejsca zdarzenia drogowego, przeprowadzić oględziny pojazdu, sporządzić protokół oględzin miejsca wypadku drogowego, sporządzić protokół oględzin pojazdu, wykonać dokumentację fotograficzną z oględzin miejsca wypadku, wykonać dokumentację fotograficzną z oględzin pojazdu, sporządzić szkic i plan miejsca zdarzenia drogowego.

PODSTAWOWE CZYNNOŚCI NA MIEJSCU ZDARZENIA

Uczestnicy kursu rozpoczynają naukę od podstawowych czynności

na miejscu zdarzenia drogowego. W tym miejscu należy przywołać kluczowe regulacje dotyczące miejsca i roli policjanta, który ma zmierzyć się z tego rodzaju czynnościami służbowymi. Aktem prawnym regulującym jest Zarządzenie nr 609 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie sposobu pełnienia służby na drogach przez policjantów (Dz. Urz. KGP Nr 13, poz. 100 z późn. zm.). Z zapisów § 25 wynika, że czynności na miejscu zdarzenia drogowego wykonują policjanci ruchu drogowego pełniący służbę w komórce obsługi zdarzeń drogowych, zwanej dalej w skrócie „OZD” lub inni policjanci ruchu drogowego wyposażeni w sprzęt specjalistyczny. Powyższe czynności mogą wykonywać również policjanci grupy dochodzeniowo-śledczej, a w przypadku zdarzenia, w którym nie ma osoby zabitej lub rannej, w uzasadnionych okolicznościach na polecenie dyżurnego jednostki Policji – inni policjanci. W zarządzeniu ustanowiono również, że wykonywanie czynności

na miejscu wypadku drogowego wymaga wiedzy specjalistycznej i wykonuje je wyłącznie policjant ruchu drogowego, mający odpowiednie przeszkolenie zawodowe, z zastrzeżeniem wyjątków przewidzianych przez § 25 ust. 2.

Policjant na miejscu zdarzenia drogowego postępuje zgodnie z wytycznymi Komendanta Głównego Policji w przedmiotowej sprawie, są to wytyczne nr 3 Komendanta Głównego Policji z dnia 5 lipca 2007 r. w sprawie postępowania policjantów na miejscu zdarzenia drogowego (Dz. Urz. KGP Nr 17, poz. 133).

Wytyczne w § 1określają sposób postępowania policjantów na miejscu:

- wypadku drogowego, tj. zdarzenia drogowego, w którym jest zabity lub ranny,
- kolizji drogowej, tj. zdarzenia drogowego, w którym nie ma osoby zabitej lub rannej.

Należy zaznaczyć jednocześnie, że pojęcie wypadku drogowego w tym ujęciu ma szerszy zakres niż określony przez art. 177 k.k., natomiast pojęcie „kolizji drogowej” w powszechnym tego słowa znaczeniu jest zawężone w stosunku do unormowania zawartego w art. 86 kw.

KWALIFIKACJA PRAWNA CZYNU

Rozpatrując zdarzenie policjant musi dokonać kwalifikacji prawnej czynu, co następnie determinuje rodzaj przeprowadzonych czynności na miejscu zdarzenia.

Wypadek drogowy jest to sytuacja, w której chociażby nieumyślnie naruszone zostały zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, wodnym lub powietrznym. Zdarzenie można zakwalifikować jako wypadek, jeśli inna osoba odnieś obrażenia określone w art. 157 § 1 k.k. czyli powyżej 7 dn. Występuje także typ kwalifikowany przestępstwa, kiedy skutkiem będą ciężki uszczerbek na zdrowiu bądź śmierć. W tego rodzaju zdarzeniu będzie miała zastosowanie procedura karna oraz wytyczne nr 1 Komendanta Głównego Policji z dnia 23 lipca 2015 r. w spra-



wie wykonywania niektórych czynności dochodzeniowo-śledczych przez policjantów (Dz. Urz. KGP z 2015 r. poz. 59).

Kolizja drogowa określona w art. 86 k.w. jest to sytuacja, w której na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu poprzez niezachowanie należytej ostrożności, zostanie spowodowane zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Do jego znamion należy skutek w postaci stworzenia realnego zagrożenia w ruchu drogowym. Należy ono do wykroczeń z narażenia konkretnego na niebezpieczeństwo.

Potocznie stosowane określenie „kolizja” w polskim prawie nie posiada legalnej definicji.

Przy zaistnieniu zdarzeń stypizowanych w art. 86 k.w., 97 k.w. i 98 k.w. ma zastosowanie kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia oraz zarządzenie 323 Komendanta Głównego Policji z dnia 26 marca 2008 r. w sprawie metodyki wykonywania przez Policję czynności administracyjno-porządkowych w zakresie wykrywania wykroczeń oraz ścigania ich sprawców (Dz. Urz. KGP z 2008 r. nr 9, poz. 48 z późn. zm.)

Kwalifikacja zdarzenia i określenie „kolizja” wzięły się właśnie z praktyki i mają odzwierciedlenie w statystykach policyjnych. Należy przywołać treść zarządzenia nr 635 Komendanta Głównego Policji z dnia 30 czerwca 2006 r. w sprawie metod i form prowadzenia przez Policję statystyki zdarzeń drogowych (Dz. Urz. KGP z 2013 r. poz. 75), gdzie w następujący sposób opisano wyżej wspomniane dwa rodzaje zdarzeń drogowych:

- kolizja określana jest jako zdarzenie drogowe, które pociągnęło za sobą wyłącznie straty materialne,
- natomiast wypadek drogowy określono jako zdarzenie drogowe, które pociągnęło za sobą ofiary w ludziach, w tym także u sprawcy tego zdarzenia, bez względu na sposób zakończenia sprawy.

Ze względu na cel publikacji pominięte zostaną kwestie dotyczące postępowania policjanta odnoszące się do zapewnienia bezpieczeństwa na miejscu zdarzenia drogowego oraz czynności podejmowane w związku z ujawnieniem „kolizji drogowej”, chociaż widać jak trudno na podstawie obowiązujących

policjanci ruchu drogowego wyposażeni w sprzęt specjalistyczny



policjanci ruchu drogowego do obsługi zdarzeń drogowych OZD



policjanci grupy dochodzeniowo-śledczej



na polecenie dyżurnego jednostki Policji – inni policjanci, kiedy nie ma zabitych i rannych



Osoby mogące przeprowadzać czynności na miejscu zdarzenia drogowego

regulacji oddzielić wypadek od kolizji i rozróżnić właściwy sposób dokumentowania. Należy jednocześnie zaznaczyć, że uczestnicy kursów wielokrotnie stwierdzali, że nie posiadają na wyposażeniu służbowym prezentowanego podczas zajęć systemu „zapora”, chociaż uregulowania określone w wytycznych nr 3 KGP z 2007 r. wskazują na stosowanie urządzeń technicznych służących do zabezpieczania miejsca zdarzenia drogowego.

ROLA POLICJANTA NA MIEJSCU ZDARZENIA

W wytycznych określona została również rola policjanta, który jako pierwszy przybył na miejsce zdarzenia drogowego. Do jego czynności zaliczyć można m.in. zabez-



Zabezpieczanie miejsca zdarzenia drogowego w dzień



Wykorzystanie zestawu do zabezpieczania miejsca zdarzenia drogowego w nocy

pieczenie miejsca zdarzenia dla przeprowadzenia dalszych czynności procesowych, w szczególności poprzez ochronę śladów kryminalistycznych przed ich utratą bądź zniekształceniem, w tym również przez służby ratownicze i techniczne, uzyskanie informacji od zespołu medycznego o obrażeniach osób poszkodowanych oraz miejscu ich hospitalizacji. Następnie po przybyciu na miejsce zdarzenia załogi obsługi zdarzeń drogowych lub grupy operacyjno-procesowej, przekazanie dowódcy patrolu lub grupy informacji o wykonywanych czynnościach, dokonanych ustaleniach i pozostanie do jego dyspozycji.

Policjant, wykonując czynności na miejscu wypadku drogowego

– odnosi się to do sytuacji określonej przez wytyczne nr 3 – kiedy są osoby zabite bądź ranne, a nie tylko posiadające obrażenia powyżej 7 dni, zobowiązany jest m.in. przeprowadzić w razie potrzeby oględziny: miejsca, rzeczy i osób. W przypadku niecierpiącym zwłoki powinien dokonać zewnętrznych oględzin zwłok oraz przeprowadzić inne czynności procesowe zgodnie z kodeksem postępowania karnego, np. zarządzić zabezpieczenie pojazdu i odzieży do dalszych badań, a także sporządzić dokumentację z przeprowadzonych czynności procesowych, a w szczególności:

- szkic miejsca wypadku drogowego w skali, dokumentację fotograficzną, a w razie potrzeby i możliwości dokonać rejestracji wideo, ▶

- ▶ notatkę urzędową oraz kartę statystyczną zdarzenia drogowego PRD-2/2.

Do jego obowiązków należy również powiadomienie dyżurnego prokuratora za pośrednictwem dyżurnego jednostki Policji, w przypadku kiedy m.in. następstwem wypadku jest śmierć osoby, osobą podejrzaną o popełnienie przestępstwa jest osoba wymieniona w art. 309 pkt 2 k.p.k., następstwem wypadku jest ciężki uszczerbek na zdrowiu, a osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa znajduje się w stanie nietrzeźwości, wypadek wyczerpuje znamiona katastrofy komunikacyjnej. Powinien poinformować dyżurnego jednostki Policji o konieczności wezwania biegłego, w udokumentowany sposób zabezpieczyć mienie uczestników wypadku, jeżeli sami nie są w stanie tego uczynić, poinformować uczestników wypadku o dalszej procedurze postępowania w sprawie. Następnie powiadamia dyżurnego o zakończeniu czynności na miejscu wypadku, niezwłocznie sporządza stosowną dokumentację z wykonanych czynności i wraz z zabezpieczonymi śladami i przedmiotami przekazuje dyżurnemu lub innemu policjantowi wyznaczonemu przez kierownika jednostki Policji.

W sytuacji kiedy zdarzenie będzie zakwalifikowane jako wypadek drogowy w rozumieniu art. 177 k.k, to zgodnie z wytycznymi nr 1 KGP z 2015 r. na miejscu wypadku drogowego czynności wykonują skierowani przez dyżurnego jednostki Policji policjanci komórek ruchu drogowego lub inni policjanci, zgodnie z przepisami określającymi postępowanie policjantów na miejscu zdarzenia drogowego.

Oględzin miejsca wypadku drogowego dokonują policjanci wyznaczeni do obsługi zdarzeń drogowych lub policjanci służby kryminalnej, służby śledczej lub odpowiedniej komórki służby prewencyjnej, jeżeli oględzin nie dokonuje osobiście prokurator. Jeżeli czynności wykonują policjanci inni niż wyznaczeni do obsługi zdarzeń drogowych, oględzin pojazdu dokonuje policjant



Oznakowanie śladów



Oznakowanie śladów

komórki ruchu drogowego mający odpowiednie przeszkolenie specjalistyczne lub inny policjant z udziałem biegłego. Jeżeli przeprowadzenie oględzin, nie jest możliwe z uwagi na brak udziału w nich uprawnionych osób, pojazdy uczestniczące w wypadku, po ich przemieszczeniu, przechowuje się w miejscu i warunkach zapewniających ich prawidłowe zabezpieczenie procesowe i techniczno-kryminalistyczne. Należy jeszcze zwrócić uwagę na uregulowania zawarte w § 43 p. 4 k.p.s.w., gdzie określono, że w wypadkach, w których policjant dokonujący oględzin uzna, że samodzielnie nie ma możliwości ujawnienia i zabezpieczenia śladów

przestępstwa, do udziału w oględzinach wzywa osobę, o której mowa w art. 205 § 1 k.p.k., zwanym „specjalistą”, kiedy wymagane jest wykonanie pomiarów, obliczeń, zdjęć, utrwalenie śladów.

Biorąc pod uwagę różne zakresy czynności i problem z nazewnictwem poszczególnych zdarzeń, mogą w rzeczywistości wystąpić na miejscu zdarzenia drogowego różne konfiguracje osobowe oraz może zostać wypełniona różna dokumentacja, mając na myśli w szczególności rodzaj protokołu oględzin, który zostanie wykorzystany do udokumentowania obsługiwanego zdarzenia. Niesie to za sobą szereg problemów



Oznakowanie śladów

interpretacyjnych dla organów podejmujących decyzje procesowe w prowadzonym postępowaniu.

OGŁĘDZINY I ZABEZPIECZENIE ŚLADÓW

W pracy policji podczas oględzin wykorzystuje się druki procesowe wprowadzone do użytku przez ministra sprawiedliwości, a mianowicie „protokół oględzin Ms-6” sporządzany na podstawie art. 207 k.p.k. miejsca, osoby i rzeczy, gdzie policjant pionu kryminalnego czy dochodzeniowo-śledczego udokumentuje czynność oględzin miejsca wypadku, a do oględzin pojazdu użyje tego samego rodzaju druku. Policjant ruchu drogowego natomiast użyje druku „oględziny wypadku drogowego Ms-60” i „protokołu oględzin pojazdu jednośladowego bądź wielośladowego” – protokoły te zostały opracowane na wzorzec przygotowanym przez Instytut Ekspertyz Sądowych im. Jana Shena w Krakowie we współpracy z zarządem Ruchu Drogowego Biura Służby Prewencji KGP.

Protokoły te różnią się szatą graficzną oraz opisem szeregu warunków np. drogowych. Jak wynika z przeprowadzonej ankiety na potrzeby publikacji, można wysunąć wnioski, że najwięcej policjantów obsługujących zdarzenia drogowe wykorzystuje protokół oględzin wypadku drogowego. Czynności przeprowadzają bez udziału specjalisty

technika kryminalistyki. Taki stan rzeczy niesie za sobą sytuacje, w których biegły z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych powoływany przez organ procesowy nie ma wystarczającego materiału do wydania jednoznacznej opinii, a tym samym ustalenie prawdy materialnej jak też pociągnięcie sprawcy do odpowiedzialności karnej w toczącym się postępowaniu nie jest możliwe. Sąd powinien od Policji otrzymać wystarczające nie tylko dla Policji, ale i dla sądu dowody materialne, by nie mieć jakichkolwiek wątpliwości o słuszności uzasadnienia aktu oskarżenia bądź wniosku o ukaranie.

Rzeczowy materiał dowodowy jest więc bardzo istotny. Jedną z metod procesowego zabezpieczenia śladów i przedmiotów są oględziny. Podstawę prawną do badania miejsca zdarzenia daje przepis art. 207 § 1 k.p.k.. Stanowi on, że w razie potrzeby dokonuje się oględzin miejsca, osoby lub rzeczy. Z wyjątkiem oględzin zwłok, które w przypadku podejrzenia przestępstwa są w sensie normatywnym obligatoryjne, w pozostałych przypadkach jest to czynność fakultatywna i o jej przeprowadzeniu decyduje organ procesowy.

Kryteria, jakimi kieruje się w konkretnym wypadku, wyznaczane są przez standardy współczesnej wiedzy o powstawaniu śladów, ich ujawnianiu i zabezpieczaniu oraz późniejszym wykorzystaniu do wy-

jaśnienia charakteru zdarzenia, wykrycia ewentualnego sprawcy i wskazania mu winy. Oględziny stanowią czynność procesowo-kryminalistyczną, której celem jest ujawnienie śladów, tj. wszelkich zmian w obiektywnej rzeczywistości mających lub mogących mieć związek ze zdarzeniem będącym przedmiotem postępowania karnego i pozwalającym bezpośrednio lub po przeprowadzeniu ekspertyz na wysunięcie wniosków o charakterze tego zdarzenia, jego okolicznościach i skutkach. Metodyce przeprowadzania oględzin miejsca poświęcono wiele opracowań w podręcznikach, monografiach czy artykułach, jest to obszerny i złożony temat.

Poza powszechnie obowiązującymi regulacjami postępowania na miejscu zdarzenia, konieczne jest zwracanie uwagi na specyfikę oględzin w niektórych kategoriach zdarzeń. Inna metodyka stosowana jest w sprawie o wypadek drogowy, inna w przypadku zabójstwa. By móc odtworzyć stan ruchu, tory ruchu pojazdów, ich prędkość, biegły musi dysponować profesjonalnie sporządzonymi protokołami oględzin i kolorowymi zdjęciami, jeżeli takich nie ma w aktach postępowania biegły powinien je zwrócić zleceniodawcy.

Należy też zwrócić uwagę na fakt, że pojęcie śladu będące w powszechnym użyciu odnosi się do śladu o znaczeniu kryminalistycznym. Co do pojęcia dowodu rzeczowego, uważa się, że jest to rzecz w rozumieniu art. 45 k.c., która służyła lub była przeznaczona do popełnienia przestępstwa, mogąca służyć jako środek dowodowy do wykrycia sprawcy czynu lub ustalenia przyczyny okoliczności przestępstwa. Jak widać zakresy pojęciowe śladu kryminalistycznego i dowodu rzeczowego mogą w pewnych zakresach się pokrywać, ale należy zaznaczyć ich odrębność i postać fizyczną.

Do najczęściej występujących na miejscu zdarzenia drogowego śladów należy zaliczyć ślady traseologiczne i mechanoskopijne:

- toczenia się, jazdy – powstają w sytuacji, gdy pojazd porusza



Oznakowanie miejsca zdarzenia drogowego

- ▶ się po prostej ze stałą prędkością; stanowią w zasadzie wierne odwzorowanie bieżnika opony,
- hamowania – odwzorowanie rzeźby bieżnika w porównaniu z samą oponą jest w tym przypadku rozciągnięte w kierunku jazdy,
- blokowania – powstają, gdy następuje zablokowanie kół, mają postać smugi o szerokości odpowiadającej szerokości opony bądź kilku węższych, równoległych w stosunku do siebie smug,
- znoszenia – odwzorowania w kształcie krzywych linii, powstają podczas ruchu pojazdu po łuku;
- zarzucania – przybierają postać linii krzywych o zmiennej szerokości, pojawiają się w przypadku, gdy pojazd obraca się w płaszczyźnie poziomej, mogą się krzyżować,
- zarysowania nawierzchni – powstają w wyniku stykania się z podłożem obręczy kół pozbawionych ciśnienia, uszkodzonych elementów nadwozia pojazdów wielośladowych bądź przewróconych pojazdów jednośladowych,
- wleczenia – ślady w postaci zarysowań, smug krwi lub otarć powstałe w wyniku wleczenia za pojazdem ciała ludzkiego lub przedmiotu,
- sunięcia – zarysowania lub smugi substancji związane z przemieszczaniem się ciała lub przedmiotu po zderzeniu,
- plamy krwi bądź płynów eksploatacyjnych.

Można także na miejscach zdarzeń drogowych ujawnić i zabezpieczyć przedmioty w sensie materialnym np.:

- elementy odzieży lub przedmioty,
- odłamki szyb, klosze lamp bądź inne oderwane i uszkodzone elementy nadwozia.

SPORZĄDZANIE DOKUMENTACJI

Podczas prowadzenia zajęć na kursie często spotykano różne podejścia do opisu i zabezpieczania śladów bądź przedmiotów na miejscu zdarzeń. Byłoby dobrą praktyką, aby tematyka ta znalazła uregulowanie prawne. Czymś innym jest ślad, a czymś innym jest przedmiot. Podając przykład często policjanci na szkicu z miejsca zdarzenia oznaczają pojazd jako ślad. Nie wydaje się to prawidłową praktyką, gdyż pojazd jest przedmiotem materialnym – rzeczą ruchomą. Prowadzi to do dalszych komplikacji, gdyż winniśmy dokonać w dalszej kolejności oględzin pojazdu i poszukiwania na nim śladów mających związek z zaistniałym zdarzeniem.

Spotkać także można w praktyce przeprowadzenie oględzin miejsca zdarzenia drogowego, gdzie ślady ujawnione na pojeździe zabezpieczane są w protokole oględzin miejsca zdarzenia. Prowadzi to częstych nieprawidłowości w sporządzonej dokumentacji, ponieważ pojazd uczestniczący w zdarzeniu w dalszej kolejności poddawany jest osobnym oględzinom, co może prowadzić

do duplikacji śladów choć w rzeczywistości będzie istniał jeden ślad.

Konieczne natomiast wydaje się zwrócenie uwagi na kluczowe znaczenie dla praktyki „procedur postępowania Policji podczas organizowania i przeprowadzania oględzin miejsca zdarzenia”. Dokument ten opracowano w sierpniu 2001 r. w KGP w Warszawie. Określa on wszystkie podstawowe algorytmy postępowania policjantów różnych służb i zasady ich współdziałania z prokuratorem podczas badania miejsca zdarzenia.

Warto tu może jeszcze tylko zwrócić uwagę, że prokurator, gdy jest obecny na miejscu zdarzenia, dokonuje osobiście oględzin lub kieruje ich przebiegiem. Ważnym problemem praktycznym jest zgodność sporządzonej dokumentacji. Szkic, plan oraz zdjęcia mają być zgodne z treściami opisanymi w protokole oględzin, to często spotykany zarzut do dokumentacji sporządzanej podczas oględzin miejsca zdarzenia drogowego.

Program kursu nie obejmuje tematyki wykonywania dokumentacji fotograficznej w różnych warunkach oświetleniowych. Jak wiadomo czynność ta jest wysoce problematyczna nawet dla samych techników kryminalistyki. Warunkiem koniecznym, aby ślady powypadkowe stały się dowodami w rozumieniu procesowym, jest ich zarejestrowanie i udokumentowanie w sposób przewidziany procedurą procesową. ■



Inspekcja Transportu Drogowego

Jednym z pomiotów, które są uprawnione do przeprowadzania kontroli w transporcie drogowym, w tym kontroli ruchu drogowego jest Inspekcja Transportu Drogowego.



Główny Inspektorat Transportu Drogowego powołany został do kontroli przestrzegania przepisów obowiązujących w zakresie wykonywania transportu drogowego i niezarobkowego przewozu osób i rzeczy, działa mając przede wszystkim na celu eliminowanie wszelkich negatywnych zjawisk w transporcie drogowym.

Inspekcja Transportu Drogowego została powołana ustawą z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym. Utworzenie tej wyspecjalizowanej służby wynikało z konieczności zapewnienia uczciwej konkurencji w transporcie drogowym, poprawy bezpieczeństwa ruchu i ochrony środowiska. Powołanie Inspekcji Transportu Drogowego było także spełnieniem jednego z wymogów akcesyjnych Unii Europejskiej i stanowiło gwarancję wiarygodności Polski jako państwa graniczącego z Unią i ubiegającego się o członkostwo we Wspólnocie. W dniu 1 października 2002 r. pierwszych 80 inspekto-

rów ITD rozpoczęło pracę na drogach całej Polski. Działania kontrolne przeprowadzane przez ITD, przyczyniają się do wzrostu poziomu przestrzegania przepisów obowiązujących w transporcie drogowym, w szczególności w zakresie czasu pracy kierowców i przewozu materiałów niebezpiecznych, co wpływa na poprawę bezpieczeństwa i porządku w ruchu drogowym. Mają również wpływ na poprawę stanu technicznego pojazdów ciężarowych i autobusów poruszających się po polskich drogach.

ROZWÓJ DZIAŁAŃ

W październiku 2004 r. Inspekcja Transportu Drogowego przystąpiła do Europejskiej Kontroli Drogowej (Euro Contrôle Route), międzynarodowej organizacji zrzeszającej obecnie 14 państw Unii Europejskiej. Do jej głównych zadań należy wymiana informacji, koordynacja działań kontrolnych oraz prowadzenie wspólnych szkoleń inspektorów. Współpraca w ramach ECR

ma na celu poprawę efektywności działalności kontrolnej w transporcie drogowym na terenie UE, co ma przyczynić się do poprawy poziomu przestrzegania prawa i promowania uczciwej konkurencji w tej dziedzinie życia gospodarczego.

Po raz kolejny rozszerzono zakres działalności Inspekcji na mocy ustawy z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. Nr 225, poz. 1466). 1 stycznia 2011 r. Inspekcja Transportu Drogowego uzyskała uprawnienia do kontroli samochodów osobowych w przypadku uzasadnionego podejrzenia wobec kierowcy, że kieruje pojazdem w stanie nietrzeźwości lub stanie po użyciu alkoholu lub środka działającego podobnie do alkoholu, w przypadku zarejestrowania naruszenia przepisów ruchu drogowego przy użyciu przyrządów kontrolno-pomiarowych lub urządzeń rejestrujących albo w przypadku stwierdzenia rażącego naruszenia przepisów ruchu drogowego lub spowodowania zagrożenia bezpieczeństwa. ▶



► STRUKTURA I UPRAWNIENIA

Inspekcją Transportu Drogowego kieruje Główny Inspektor Transportu Drogowego jako centralny organ administracji rządowej, podległy ministrowi właściwemu do spraw transportu. 21 grudnia 2007 r. Prezes Rady Ministrów powołał Tomasz Połec na stanowisko Głównego Inspektora Transportu Drogowego.

Inspektorzy transportu drogowego uprawnieni są do przeprowadzania kontroli w transporcie drogowym, w tym kontroli ruchu drogowego.

Inspektor transportu drogowego, podczas przeprowadzania kontroli drogowej, jest uprawniony do wydania poleceń i sygnałów. Wykonuje on czynności kontrolne w umundurowaniu oraz posługuje się legitymacją służbową i znakiem identyfikacyjnym, a także używa oznakowanego pojazdu służbowego.

Polecenia i sygnały mogą być wydawane przez inspektora:

- pieszego,
- znajdującego się w pojeździe lub na pojeździe,

Inspektor w warunkach dostatecznej widoczności podaje sygnały tarczą do zatrzymywania pojazdów/ tzw. lizak / lub ręką, a w warunkach niedostatecznej widoczności – latarką ze światłem czerwonym albo tarczą do zatrzymywania pojazdów ze światłem odbłaskowym lub światłem czerwonym.

Inspektor jadący pojazdem samochodowym może podawać kierującemu pojazdem polecenia do określonego zachowania się za pomocą urządzeń nagłaśniających, sygnalizacyjnych czy świetlnych. Ponadto polecenie zatrzymania się może zostać podane przez krótkotrwałe włączenie niebieskiego światła błyskowego i sygnału dźwiękowego o zmiennym tonie w przypadku jazdy za kierującym, do którego jest ono skierowane.

Polecenie do zatrzymania pojazdu podaje się z dostatecznej odległości, w sposób zapewniający jego dostrzeżenie przez kierującego pojazdem oraz bezpieczne zatrzymanie w miejscu wskazanym przez inspektora.

W celu dojazdu do miejsca, gdzie nie utrudnia to ruchu i nie zagraża bezpieczeństwu, inspektor może wydać

kontrolowanemu uczestnikowi ruchu polecenie jazdy za pojazdem ITD.

Zasad tych nie stosuje się w razie konieczności zatrzymania pojazdu, co do którego istnieje uzasadnione podejrzenie, iż może on zagrażać bezpieczeństwu ruchu drogowego ze względu na stan techniczny lub zachowanie się kierującego.

Inspektor po zatrzymaniu pojazdu podaje kierującemu stopień, imię i nazwisko oraz przyczynę zatrzymania. Rozpoczęcie kontroli przez inspektora poprzedzone jest okazaniem kontrolowanemu legitymacji służbowej. Legitymacja, o której mowa upoważnia inspektora do dokonania czynności kontrolnych.

Przystępując do czynności kontrolnych, inspektor może wydać polecenie unieruchomienia silnika pojazdu.

W przypadkach uzasadnionych względami bezpieczeństwa lub warunkowanych charakterem kontroli, inspektor może wydać kierującemu pojazdem lub pasażerowi polecenie opuszczenia pojazdu.

Inspektor może kierować kontrolowanym pojazdem w zakresie posiada-

nego uprawnienia do kierowania pojazdami, jeżeli jest to niezbędne dla:

- dokonania sprawdzenia stanu technicznego pojazdu, a w szczególności skuteczności działania hamulców; - sprawdzenia masy lub nacisku osi pojazdu; - sprowadzenia pojazdu, którym kierowała osoba będąca w stanie po użyciu alkoholu lub w stanie nietrzeźwości albo będąca pod wpływem środka odurzającego lub działającego podobnie do alkoholu, zatrzymanego w miejscu zabronionym, do miejsca gdzie zatrzymanie jest dozwolone.

ROZSZERZENIE UPRAWNIENI

Od stycznia 2011 r. do Inspekcji należy kontrola ruchu drogowego nie tylko pojazdów wykonujących przewóz drogowy (a więc samochodów osobowych i autobusów wykonujących przewóz osób oraz pojazdów ciężarowych przewożących rzeczy o dopuszczalnej masie całkowitej powyżej 3,5 tony), ale także samochodów osobowych w wymienio-

nych w ustawie Prawo o ruchu drogowym przypadkach:

- jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że kierujący znajduje się pod wpływem alkoholu lub środków działających podobnie do alkoholu;
- jeżeli kierujący naruszył przepisy ruchu drogowego, a to naruszenie zostało zarejestrowane za pomocą przyrządów kontrolno-pomiarowych lub urządzenia rejestrującego;
- jeżeli kierujący rażąco naruszył przepisy ruchu drogowego lub spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Dokonując zatrzymania, inspektorom przysługują uprawnienia takie, jakie mają funkcjonariusze Policji: mają prawo wylegitymować kierującego, sprawdzić dokumenty (prawo jazdy, dowód rejestracyjny, dowód zawarcia umowy ubezpieczenia obowiązkowego OC lub stwierdzającego opłacenie składki), mogą również sprawdzić stan trzeźwości kierującego oraz stan techniczny pojazdu. ■

Tekst i zdjęcia: GITD



KWP Rzeszów

Reprezentacja podkarpackiej policji zwyciężyła w „Ogólnopolskim Konkursie Policjanta Służby Kryminalnej Roku 2016”. Policjanci z naszego garnizonu byli bezkonkurencyjni. Zwyciężyli nie tylko w rywalizacji drużynowej, ale i w klasyfikacji indywidualnej. Najlepszym policjantem dochodzeniowo-śledczym został podkom. Marcin Palmowski, a najlepszym policjantem operacyjno-rozpoznawczym asp. szt. Witold Kubas.

Podczas finału konkursu, organizowanego przez Szkołę Policji w Pile, Biuro Kryminalne KGP oraz

Najlepsi w kraju policjanci służby kryminalnej

Centralne Laboratorium Kryminalistyczne Policji, 16 grup reprezentujących poszczególne województwa, stoczyło zaciętą walkę w kilku konkurencjach. Przeprowadzali oględziny miejsca zdarzenia, podczas których ujawniali i zabezpieczali ślady kryminalistyczne. Na strzelnicy potwierdzali swoje umiejętności strzeleckie. Wykazali się też wiedzą z zakresu udzielania pierwszej pomocy, pomagając kobiecie, która - według założenia - straciła przytomność podczas przesłuchania.

W klasyfikacji generalnej tytuł najlepszej drużyny służby kryminal-

nej polskiej Policji, zdobyła reprezentacja Komendy Wojewódzkiej Policji w Rzeszowie. W jej skład wchodził podkom. Grzegorz Ochenduszkiewicz, podkom. Marcin Palmowski, asp. szt. Witold Kubas oraz sierż. sztab. Bartosz Wardęga. Wszyscy na co dzień pełnią służbę w Komendzie Miejskiej Policji w Przemyślu. Wicemistrzem została drużyna z Komendy Wojewódzkiej Policji w Łodzi, a na trzecim miejscu uplasowała się reprezentacja Komendy Wojewódzkiej Policji w Olsztynie.



KWP Kraków

30 nowych radiowozów

Trwa uzupełnianie wyposażenia, specjalistycznego sprzętu oraz taboru samochodowego. Do końca tego czerwca, do garnizonu małopolskiego trafiło 30 samochodów osobowych marki Kia Ceed Combi. Te oznakowane radiowozy zostały kupione ze środków budżetowych przeznaczonych na doposażenie Policji przed Świątami Młodzieży.auta mają bogate wyposażenie, a pod maską silnik 1600 i mocy 135 KM. Koszt jednego radiowozu to ok 68 tys. Samochody zasilą jednostki garnizonu małopolskiego w zależności od potrzeb.



KWP Kielce



W radiu o wakacyjnym bezpieczeństwie

W ostatni czwarty niedzielny poranek kieleccy policjanci wzięli udział w audycji radiowej „Dzień dobry dzieci”, udzielając najmłodszym cennych wskazówek jak bezpiecznie spędzić wakacyjny czas.

Uczniowie kieleckich szkół podzielili się ze słuchaczami gdzie planują spędzić wakacje i jak się do nich przygotować. Zaproszonym gościom zadawali pytania dotyczące bezpieczeństwa. Komisarz Tomasz Janik - Naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Miejskiej Policji w Kielcach, wyjaśnił młodym ludziom, jak bezpiecznie podróżować, by nie narazić się na niebezpieczeństwo oraz gdzie

można sprawdzić autokar, którym będziemy się przemieszczać. Podzielił się też sprawdzonym z własnych podróży sposobem niwelującym ból oparzenia meduzy, jakim jest okład z pomidora. Dodał, że taką technikę uśmierzania bólu, stosują ratownicy medyczni w południowej części Europy.

Aspirant Iwona Miter z Wydziału Prewencji Komendy Miejskiej Policji w Kielcach opisywała zgromadzonym i słuchaczom, dlaczego tak istotne jest, aby przestrzegać znaków informujących o zakazie kąpieli oraz w jaki sposób zachować się w przypadku kiedy odłączymy się od grupy.

KWP Wrocław



Drugstop - współpraca transgraniczna

Rozpoczął się projekt flagowy Programu Interreg V-A Republika Czeska - Polska 2014 - 2020 pn. „Drugstop - transgraniczna współpraca jednostek Policji w zakresie walki z przestępczością narkotykową”, współfinansowany ze środków Unii Europejskiej. Podczas spotkania roboczego omówione zostały cele i kierunki działań, które będą realizowane w latach 2016-2018. Partnerem wiodącym projektu jest Komenda Wojewódzka Policji we Wrocławiu.

W czerwcu br. odbyło się spotkanie robocze przedstawicieli Komendy Wojewódzkiej Policji we Wrocławiu z przedstawicielami Partnerów

Projektu - Komendy Wojewódzkiej Policji w Katowicach i Opolu oraz Komend Wojewódzkich Policji w Libercu, Hradec Kralowe, Pardubicach, Ostravie i Ołomuńcu. Podczas spotkania ustalone zostały cele oraz zakres podejmowanych działań w ramach Polsko-Czeskiego projektu „Drugstop - transgraniczna współpraca jednostek Policji w zakresie walki z przestępczością narkotykową”.

Wartość całego projektu to prawie 2,5 mln euro, w tym dofinansowanie ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w wysokości 2.088.913,68 euro (po stronie polskiej 1.172.672,00 euro, dofinansowanie 996.771,20 euro).

KWP Kielce



Wprowadzenie zastępców komendanta

Pierwszym Zastępcą Komendanta Wojewódzkiego Policji w Kielcach został mł. insp. Artur Bielecki, który do tej pory pełnił obowiązki na tym stanowisku i nadzorował przez kilka miesięcy pion logistyki. W swojej wypowiedzi zaznaczył, że zajmując się prewencją postara się w dalszym ciągu utrzymać wysoki poziom prowadzonych działań, a nawet jeszcze go ponieść.

Natomiast nowym p.o. Zastępcy Komendanta Wojewódzkiego Policji

w Kielcach został insp. Marek Przybyszewski, który przede wszystkim poprosił zebranych o duży kredyt zaufania. Podkreślił, że „przywozi” ze sobą duży багаż doświadczeń, którym zamierza się dzielić ale zaznaczył, że oczekuje na wzajemność w tym względzie. Komendant w swojej wypowiedzi niezwykle zaakcentował także, że swoich podwładnych zawsze darzył ogromnym szacunkiem. Insp. Przybyszewski będzie nadzorował pion kryminalny.

KWP Opole

24 czerwca Komenda Wojewódzka Policji w Opolu gościła funkcjonariusza „Guardia di Finanza” z Włoch - kapitana Christiana Constanzo. „Guardia di Finanza” to odpowiednik polskiego wydziału do walki z przestępczością gospodarczą. Wizyta odbyła się w ramach Europejskiego Programu Wymiany Policijnej „CEPOL”.

W trakcie spotkania nasi policjanci przedstawili charakterystykę zagrożeń przestępczością gospodarczą na terenie województwa opolskiego, wymieniono doświadczenia opolskiej policji, szczególnie

Gość z Włoch

te dotyczące specyfiki odzyskiwania mienia pochodzącego z przestępstwa.

Kapitan Christiano Constanzo opowiedział naszym policjantom, w jaki sposób działają włoscy funkcjonariusze. Uważnie wysłuchał również, jakie metody i techniki w walce z przestępczością wykorzystywane są przez opolskich policjantów. Podczas wizyty funkcjonariusze zaprezentowali gościowi z Włoch między innymi strzelnicę oraz stanowisko kierowania. W spotkaniu wzięli udział również funkcjonariusze Urzędu Celnego w Opolu.



KWP Kraków

Mistrz Polski w kick-boxingu

Marcin Krok z Komendy Miejskiej Policji w Nowym Sączu zdobył tytuł Mistrza Polski w formule K-1 podczas IV Mistrzostw Służb Mundurowych w Kick-boxingu, które odbyły się w dniach 10-12 czerwca 2016 roku w Sanoku. Policjant startował reprezentując Międzynarodowe Stowarzyszenie Policji IPA Region Nowy Sącz.

W zawodach wzięło udział około 120 zawodników z całej Polski reprezentujących niemal wszystkie formacje mundurowe, w tym Policję, Służbę Więzienną, Wojsko Polskie, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Straż Graniczną, Biuro Ochrony Rządu, Państwową Straż Pożarną, Ochotniczą Straż Pożarną i Straż Ochrony Kolei. Zawodnicy rywalizowali w formułach: pointfighting, kick - light oraz K-1.

Podczas turnieju, po stoczeniu przez uczestników ponad 140 walk wybrano najlepszych zawodników, jak również doceniono zwycięzców poszczególnych kategorii wagowych.

Garnizon Małopolski reprezentowali policjanci z Komendy Miejskiej Policji w Nowym Sączu-sierz. sztab Ariel Kalina, st. asp. Tomasz Greczek, mł. asp. Marcin Krok oraz policjant z V Komisariatu Policji w Krakowie sierż. sztab. Łukasz Głębiński, którzy podczas zawodów walczyli w formule K-1.

Dla pierwszych dwóch wymienionych policjantów był to debiut na mistrzostwach Polski, natomiast na szczególne uznanie zasługują fakt, że mł. asp. Marcin Krok, który po raz trzeci startuje w zawodach, za każdym razem stawał na podium, zdobywając dwa razy srebrny medal. W tym roku wywalczył złoty medal i tytuł Mistrza Polski w kategorii wagowej 67 kg. Policjant na co dzień pełniący służbę w Wydziale do walki z Przestępczością przeciwko Mieniu, jest wychowankiem Klubu Sportowego „Halny” gdzie trenuje pod okiem trenera Łukasza Pławackiego.



KWP Katowice

Policjantka będzie pełnić służbę nad Adriatykiem

W lipcu st. sierż. Anna Kierpiec-Leśniak rozpoczęła służbę na chorwackim wybrzeżu. Policjantka będzie w czasie wakacji asystować i pomagać chorwackim kolegom podczas wspólnych patroli policyjnych w rejonie miasta Zadar, gdzie każdego roku wakacje spędza tysiące turystów z Polski. Z garnizonu śląskiego do służby nad Adriatykiem wytypowane zostały dwie osoby.

Funkcjonariuszka na co dzień pracuje w Zespole Kryminalnym Komisariatu Policji w Gilowicach. Już od 9 lat prowadzi postępowania przygotowawcze, przesłuchuje świadków i wykonuje oględziny miejsc przestępstwa. Jej bardzo

dobra znajomość przepisów prawa oraz języka angielskiego pozwoliła ubiegać się o delegowanie do służby nad Adriatykiem. Po przejściu procedury kwalifikacyjnej, została wytypowana do wyjazdu i już od jutra zaczyna służbę w rejonie miasta Zadar, gdzie rokrocznie wypoczywa tysiące turystów z Polski. Policjantka do kraju wróci po zakończeniu sezonu.



KWP Kraków

Rozbita grupa przestępcza

Małopolscy policjanci rozbili zorganizowaną grupę przestępczą złodziei samochodowych. Zlikwidowali kilka dziupli samochodowych. Odzyskali skradzione mienie wartości 400 tysięcy złotych. Osiem osób zostało „rozliczonych” karnie z przestępczego procederu.

Realizacje związane z uderzeniem w przestępczość samochodową w Małopolsce prowadzone były w kilku etapach. Sprawa nabrała rozmachu gdy śledczy dotarli do kilku dziupli samochodowych, prowadzonych przez trzech mężczyzn. Jak ustalono w śledztwie, to tam – do ukrytych warsztatów samochodowych - trafiały samochody kradzione przeważnie pod szczegółowe zamówienie. Były to pojazdy różnych klas. Pod młotek trafiały zarówno Mercedesy, BMW,

VW, Hondy, Iveco jak i Fiaty i Alfy Romeo. Przestępcy, aby usprawnić proces działania, stawiali na samochody pochodzące z województwa śląskiego i małopolskiego - tak aby trafiały jak najszybciej do demontażu i „rozlewaty” się na chłonny rynek części samochodowych.

Przestępcy byli bardzo ostrożni. Jak się okazało po zatrzymaniu do komunikacji używali wielu telefonów komórkowych i kilkunastu pakietów startowych od wielu operatorów sieci komórkowych. Sam transport odbywał się drogami oddalonymi od zatoczonych ciągów komunikacyjnych. Niemniej jednak nie utrudniło to policjantom pracy wykrywczej związanej z rozpracowaniem przestępczego procederu.

Przeszukanie pomieszczeń wchodzących w skład dziupli zaowocowa-

ło ujawnieniem i zabezpieczeniem skradzionych samochodów, skrzynek z częściami a także różnego rodzaju sprzętu narciarskiego, alpinistycznego, elektronicznego, który najprawdopodobniej również pochodzi z kradzieży a znajdował się w pojazdach w momencie ich zaboru. W jednej z dziupli znajdowało się

ponad 500 kilogramów nielegalnej krajanki tytoniowej oraz maszyna do jej przetwarzania.

Łącznie do tej sprawy, pod zarzutem udziału w zorganizowanej grupie przestępczej trudniącej się oszustwami, kradzieżami, paserstwem i legalizacją kradzionych pojazdów, śledczy zatrzymali osiem osób.



KWP Kielce



Wyróżniona za artystyczną twórczość

24 czerwca w Kieleckim Centrum Kultury odbyło się wręczenie nagród za osiągnięcia w dziedzinie twórczości artystycznej oraz upowszechnienia i ochrony kultury za 2015 rok. Podczas uroczystości wyróżniona została podinsp. Anna Zielińska-Brudek – policjantka z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Wojewódzkiej Policji w Kielcach, która otrzymała gratulację od Prezydenta Miasta Kielce Wojciecha Lubawskiego.

W ten sposób Prezydent Kielce Wojciech Lubawski podziękował artystom i animatorom za ich wkład w rozwój Kielc. Nagrodą III stopnia została wyróżniona podinsp. Anna Zielińska-Brudek – policjantka pisząca poezje. Funkcjonariuszka z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Wojewódzkiej dotychczas wydała 3 tomiki poezji: „Gorzkie owoce”, „Tymczasowi” oraz „W oknie zaufania”.

KWP Opole

To już czwarty Zryw Wolnych Serc, towarzyszyły mu happeningi „Przestańmy biec”, podczas których uczestnicząca w nich młodzież, promowała zdrowy i bezpieczny styl życia. Uczestnicy akcji poprzez hasła, zachęcali do włączenia się w imprezę i zwracali uwagę na zagrożenia związane z uzależnieniami.

Ogólnopolski Głos Profilaktyki na Opolszczyźnie odbywał się w trakcie festynów i spotkań. W przedsięwzięcie aktywnie zaangażowały się szkoły, samorządy oraz instytucje działające na rzecz dzieci i młodzieży. W południe została odczytana odezwa społeczności PaT, a po jej odczytaniu wszyscy uczestniczący przez 60 sekund

„Profilaktyka a Ty” na Opolszczyźnie

wykonalili wspólny gest bicia serca. Wszystko po to, by we wspólnej spr-

wie promować modę na życie bez uzależnień.



KWP Rzeszów

Ćwiczenia obronne w Bieszczadach

W czerwcu w Ośrodku Szkolenia Górskiego w Trzciancu i na zaprze wodnej w Solinie przeprowadzono epizody praktyczne Regionalnego Ćwiczenia Obronnego. W ćwiczeniach brali udział żołnierze, funkcjonariusze służb mundurowych, w tym policji oraz członkowie Związku Strzeleckiego „Strzelec”.

W ramach Regionalnego Ćwiczenia Obronnego, na terenie Ośrodka Szkolenia Górskiego 21 Brygady Strzelców Podhalańskich w Trzciancu zaprezentowany został sposób

prowadzenia działań antyterrorystycznych w środowisku konfliktu hybrydowego, natomiast w Solinie przeprowadzono działania na zaprze wodnej.

W epizodzie wzięli udział funkcjonariusze Bieszczadzkiego Oddziału Straży Granicznej, 21 Brygady Strzelców Podhalańskich, Policji, Państwowej Straży Pożarnej, WOPR, GOPR, Lotniczego Pogotowia Ratunkowego, Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w Rzeszowie, jednostek formacji Obrony Cywilnej oraz Związku

Strzeleckiego „Strzelec”. Celem ćwiczenia było sprawdzenie zdolności reagowania wydzielonych struktur niemilitarnego systemu obronno-państwa na współczesne zagrożenia bezpieczeństwa narodowego oraz pokazanie zasadności utworzenia jednostek Obrony Terytorialnej.



KWP Kielce

Ćwiczenia na terenie Targów Kielce

Podjeździ pakupek w pomieszczeniu z kasami na terenie Targów Kielce - od takiej sytuacji rozpoczęto pod koniec czerwca ćwiczenia na terenie ośrodka wystawieni-ego, w których uczestniczyli

funkcyjnych, przeprowadzenia ewakuacji oraz negocjacji, po których obezwładniono terrorystów, z których jeden wziął zakładniczkę, funkcjonariusze za zadanie mieli również odleżenie i zneutralizowanie podej-



m.in. kieleccy, radomscy i krakowscy antyterrorysty, policjanci z Oddziału Prewencji Policji w Kielcach oraz Komendy Miejskiej i Wojewódzkiej Policji w Kielcach, a także funkcjonariusze z Ostrowca Świętokrzyskiego, ratownicy, strażacy i służba ochrony obiektu. Wykonywanym zadaniem przyglądał się m.in. Pierwszy Zastępca Świętokrzyskiego Komendanta Wojewódzkiej Policji w Kielcach mł. insp. Artur Bielecki.

Oprócz zabezpieczenia terenu obiektu, a także objazdów i utrzymania drożności przejazdów dla ekip ra-

zanego pakupeka oraz dokładne zabezpieczenie wszystkich śladów z miejsca zdarzenia.

Tak obszerny zakres działań wymagał zaangażowania m.in. policyjnych negocjatorów, antyterrorystów z Kielc, Radomia i Krakowa, policjantów z Oddziału Prewencji Policji w Kielcach, funkcjonariuszy ruchu drogowego i sztabu Komendy Miejskiej, a także Wojewódzkiej Policji w Kielcach. Wykonywanym zadaniem przyglądał się m.in. Pierwszy Zastępca Świętokrzyskiego Komendanta Wojewódzkiej Policji w Kielcach mł. insp. Artur Bielecki.

KWP Wrocław

„Policjant, który mi pomógł”

Dzielnicowa z Komisariatu Policji w Nowej Rudzie (powiat kłodzki) sierż. szt. Patrycja Dąbrowna została laureatką IX edycji konkursu „Policjant, który mi pomógł”. Jest to konkurs organizowany już od 2008 roku przez Ogólnopolskie Pogotowie dla Ofiar Przemocy w Rodzinie IPZ „Niebieska Linia”. Istotą przedsięwzięcia polega na wyróżnieniu funkcjonariuszy Policji, którzy w ocenie społecznej charakteryzują się wyjątkowym profesjonalizmem w zakresie indywidualnej pomocy osobom, doświadczającym przemocy w rodzinie, ponadto zaangażowani są w budowanie lokalnego systemu pomocowego w omawianym obszarze.

Kandydatów, zgodnie z regulaminem konkursu, zgłaszać mogą osoby

indywidualne, organizacje i instytucje (z wyjątkiem Policji). Laureatów Konkursu wybiera Kapituła, w skład której wchodzi pracownicy Pogotowia „Niebieska Linia”, laureaci ostatnich trzech edycji konkursu oraz przedstawiciel Biura Prewencji KGP.



KWP Katowice



Patrol Roku 2016

W dniach 21-22 czerwca 2016 r. na terenie Szkoły Policji w Katowicach odbyły się eliminacje wojewódzkie XXIII Ogólnopolskich Zawodów Policjantów Prewencji Turnieju Par Patrolowych – Patrol Roku 2016.

W eliminacjach, zorganizowanych przez Komendę Wojewódzką Policji w Katowicach, udział wzięło 38 drużyn z 32 Komend Miejskich i Powiatowych Policji, OPP w Katowicach i SPPP w Bielsku Białej i Częstochowie. Zawody obejmowały cztery konkurencje: test wiedzy, strzelanie sytuacyjne, tor przeszkód oraz techniki obezwładniania osób. Dwie najlepsze pary będą reprezentować garnizon śląski w Finale ogólnopolskim.

Finalistami wojewódzkich XXIII Ogólnopolskich Zawodów Policjan-

tów Prewencji Turnieju Par Patrolowych – Patrol Roku 2016 zostali:

- I miejsce: KMP Rybnik – sier. szt. Wojciech Górnik i st. post. Mariusz Brzezina
- II miejsce: KMP Bytom – post. Arkadiusz Bielski i post. Wojciech Krzysztofowicz
- III miejsce: KMP Chorzów – st. post. Tomasz Kokowski i post. Michał Cieślak

Uroczyste zakończenie eliminacji odbyło się w ostatnim dniu zawodów na auli szkoły. Wręczenia nagród w asyście zaproszonych gości dokonali I Zastępca Komendanta Wojewódzkiego Policji w Katowicach insp. Roman Rabsztyn oraz Komendant Szkoły Policji w Katowicach insp. Rafał Kocharczyk.



Ceremoniał pod lupą

Część 2. – trudy uroczystości a przygotowanie psychofizyczne asysty honorowej

podinsp. Tomasz Wrzesień,
podkom. Grzegorz Domaradzki

WYDZIAŁ METODYKI I ORGANIZACJI SZKOLENIA
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Prawidłowa realizacja ceremoniału policyjnego jest także, a może przede wszystkim, wyrazem dbałości o kultywowanie narodowego patriotyzmu, który jako wartość nadrzędna Rzeczypospolitej Polskiej winien być zawsze pielęgnowany.

Kolejnym istotnym czynnikiem jest przygotowanie zdrowotne oraz fizyczne do uroczystości poszczególnych jej uczestników, a w szczególności asysty honorowej. Należy przyjąć, że z wyjątkiem wprowadzenia pododdziałów na miejsce uroczystości oraz ich wyprowadzenia do defilady czynności asysty honorowej to w większości zachowania statyczne. Postawa zasadnicza (w tym nawet po komendzie „spocznij” o czym wie niewielu) powoduje duże obciążenie kończyn dolnych oraz kręgosłupa. Dodatkową uciążliwością jest niewątpliwie występowanie utrudnionych warunków atmosferycznych (bardzo wysoka lub bardzo niska temperatura, intensywne opady) lub długi czas trwania uroczystości. Tym samym bardzo ważny jest aspekt zdrowotny oraz wysoka sprawność fizyczna uczestników uroczystości, gdyż jakkolwiek niedyspozycja może tu mieć fatalne skutki. Ważnym też jest właściwe odżywianie się – zjedzenie odpowiednio wcześniej lekkostrawnego posiłku, nawodnienie organizmu płynem niegazowanym (aczkolwiek nieprzesadnie, nie da się przecież opuścić uroczystości za potrzebą) oraz stosowanie innych suplementów diety, wspomagających dobrą kondycję fizyczną. Bardzo praktycznym sposo-

bem jest zjedzenie pół godziny przed uroczystością batonika z zawartością np. orzechów, miodu, karmelu lub innych energetyzujących składników. Dobry stan zdrowia i właściwe odżywianie się jest zatem gwarantem dobrej kondycji, pozwalającej wytrzymać trudy uroczystości o charakterze ceremonialnym.

SPOTKANIE ROBOCZE PRZED UROCZYSTOŚCIĄ

W dniu uroczystości wskazanym jest zorganizowanie spotkania osoby odpowiedzialnej za obsługę prezydialną (komunikację społeczną) z dowódcą uroczystości, kapelmistrzem, lektorem oraz osobą odpowiedzialną za nagłośnienie, podczas którego ponownie zostaną omówione kluczowe punkty uroczystości i wprowadzone ewentualne zmiany (korekty) wynikłe z tzw. „potrzeby chwili”, jak np. nieoczekiwany przyjazd dodatkowych gości (VIP-ów) i związana z tym „obsługa” ceremonialna. Dobrą i zalecaną praktyką jest ponadto przygotowanie „dublera” dowódcy uroczystości, który stanowi naturalną rezerwę. Powinien on uczestniczyć w miarę możliwości we wszystkich czynnościach związanych z przygotowaniem uroczystości.

W tym dniu niezbędnym też jest sprawdzenie sprzętu nagłaśniającego

go pod kątem jego rozmieszczenia niekolidującego z wejściem lub przegrupowaniem pododdziałów oraz sprawności działania i wyregulowania do natężenia i barwy głosu osoby dowodzącej czy lektora. W tym miejscu nasuwa się pewna uwaga dotycząca stosowania mikroportu, czyli mikrofonu z nadajnikiem radiowym. Z praktycznego jego stosowania wynikają następujące spostrzeżenia, niestety krytyczne:

- mogą wystąpić zakłócenia dźwięku podczas przemieszczania się, tzw. sprzężenia;
- urządzenie to nagłaśnia wszystko, w tym reakcje odruchowe, jak np. kichnięcie;
- dowódca uroczystości w razie zaistnienia takiej potrzeby, nie jest w stanie go wyłączyć sam (jest w rękawiczkach, a przyciski są małe lub niewygodne w użyciu).

Zdecydowanie zaleca się zatem stosowanie mikrofonów na statywach w liczbie co najmniej trzech (dla dowódcy uroczystości, lektora, VIP-a) w systemie łączności bezprzewodowej. Podczas uroczystości występują ważne elementy ceremoniału związane z dynamiką przemieszczających się osób lub wykonujących określone czynności, z jednoczesną potrzebą nagłośnienia wypowiedzianych słów, np. meldu-

nek poprzedzający przegląd pododdziałów czy też wręczenie sztandaru jednostce organizacyjnej Policji. Najlepszym wówczas rozwiązaniem jest wykorzystanie mikrofonu bezprzewodowego na krótkim statywie (wysięgniku) podstawionym przez wyznaczoną osobę, w sposób nie zakłócający wykonywania czynności jej uczestnikom. W przypadku stosowania łączności przewodowej, pracownik odpowiedzialny za nagłośnienie powinien tak ułożyć przewody, aby w jak najmniejszym stopniu utrudniały one przeprowadzenie uroczystości. Niedopuszczalnym jest sytuacja, w której zwoje kabli leżące w sposób nieuporządkowany mogą stanowić zagrożenie dla uczestników uroczystości ceremonialnej.

PODSUMOWANIE PRZEBIEGU UROCZYSTOŚCI

Ostatnim elementem, o którym należy wspomnieć jest podsumowanie przebiegu uroczystości z osobami odpowiedzialnymi za poszczególne zadania związane z jej przygotowaniem oraz jej organizatorem/i, które powinno się odbyć w czasie pozwalającym na obiektywną jej ocenę. Omówienie stopnia realizacji po-

szczególnych zadań powinno wskazać wszystkie trudne elementy, w tym te, które nie wypadły zbyt dobrze, jak również wszystkie pozytywne. Należy pamiętać, że nie da się wszystkiego przewidzieć i zawsze mogą wystąpić elementy, które nas zaskoczą. Spostrzeżenia, sugestie czy wypracowane wnioski powinny być w wybranej formie utrwalone, tak aby można z nich było skorzystać w przyszłości.

DYGRESJA KOŃCOWA

Na zakończenie pozwolimy sobie teraz na pewną ceremonialną dygresję. Obecnie, wiele jednostek organizacyjnych Policji otrzymuje sztandar jako „symbol najwyższego uznania, godności, dumy...”. Jest to zatem wydarzenie niezwykle podniosłe, poprzedzone ciężką pracą komitetu społecznego (fundatorów) oraz zaangażowanych policjantów tej jednostki. Zgodnie z zaleceniami wynikającymi z poradnika „Ceremoniał w praktyce” w tej sytuacji skład pocztu sztandarowego powinien wyglądać następująco, dowódca pocztu – młodszy oficer, sztandarowy – podoficer, asystujący – aspirant. Natomiast zazwyczaj podczas takich uroczystości w skład pocztu wchodzi podoficerowie, rzadziej aspiranci.

Z punktu widzenia ogólnie pojętego ceremoniału i kultury organizacji oraz z uwagi na rangę tej uroczystości należy jednoznacznie negatywnie ocenić ten sposób postępowania i dążyć do zmiany, zgodnej z zaleceniami, o których powyżej.

Konkludując należy przyjąć, że asysta honorowa realizowana przez Policję będzie zawsze ważnym elementem budowania jej pozytywnego wizerunku jako instytucji paramilitarnej, wymagającej wysokiego stopnia społecznego zaufania. Pozostajemy w przekonaniu, że ceremoniał policyjny, wprowadzony zarządzeniem nr 122 Komendanta Głównego Policji, odnajdzie swoją wysoką pozycję w naszej formacji i zapewni kultywowanie narodowych wartości i tradycji, które w dzisiejszych czasach są może nie tyle bagatelizowane, co jako niewygodne i wymagające określonego poświęcenia, odrzucane, pomijane czy „odstawiane na boczny tor”. Prawidłowa realizacja ceremoniału policyjnego jest także, a może przede wszystkim, wyrazem dbałości o kultywowanie narodowego patriotyzmu, który jako wartość nadrzędna Rzeczypospolitej Polskiej winien być zawsze pielęgnowany. ■



Pierwszy wolontariat w Policji

OPR. EWA JURKIEWICZ

KWP W KIELCACH

W ubiegłym roku Komenda Miejska Policji w Kielcach we współpracy z Regionalnym Centrum Wolontariatu w Kielcach, Miejskim Ośrodkiem Pomocy w Rodzinie oraz Diecezjalnym Centrum Wolontariatu rozpoczęła realizację Programu pilotażowego Ochotnicy dla Kielc – czyli pierwszy wolontariat w Policji.



Projekt Ochotnicy dla Kielc jest inicjatywą obywatelską, wzorowaną na Volunteer Police Cadets, prowadzonym od 1988 roku przez Policję Londyńską. W tym programie działa w Wielkiej Brytanii 7 tysięcy młodych ludzi pochodzących z różnych środowisk, nierazko w przeszłości skonfliktowanych z prawem.

Program realizowany jest we współpracy z policją brytyjską.

Przed wdrożeniem programu jego autorzy odwiedzili Estonię, Wielką Brytanię i uczestniczyli w wielu wizytach studyjnych w Polsce.

Główne założenie programu to pomoc młodym ludziom być użytecznym dla swojego otoczenia. Do udziału w projekcie mogą zgłaszać się osoby w wieku 15-25 lat, z zastrze-

żeniem, że w niektórych działaniach zaplanowanych w ramach programu, będą mogły brać udział wyłącznie osoby pełnoletnie.


Projekt „Ochotnicy dla Kielc” jest finansowany z unijnego programu „Erasmus plus”.

Podinspektor Aneta Litwin – Naczelnik Wydziału Prewencji Komendy Miejskiej Policji w Kielcach uważa, że tacy wolontariusze są potrzebni. Mogą oni pomagać w akcjach edukacyjnych prowadzonych przez Policję, poszukiwaniu osób zaginionych, utrzymaniu porządku podczas imprez masowych, a nawet w prewencji kryminalnej – na przykład prowadzić szkolenia wśród seniorów, jak nie dać się oszukać metodą na wnuczka. Przypomina, że przepisy brytyjskie pozwalają na duży udział policji w działaniach związanych z wolontariatem. Kielecka Policja będzie się starać wykorzystać maksimum możliwości na gruncie obowiązującego u nas prawa, by nasz wolontariat był jak najbardziej zbliżony do tego

w Wielkiej Brytanii. Być może będziemy prekursorami całego ruchu wolontaryjnego w polskiej Policji.

Projekt „Ochotnicy dla Kielc” jest finansowany z unijnego programu „Erasmus plus”.

Młodzi ludzie, którzy zgłosili się do udziału w projekcie wzięli udział w zajęciach prowadzonych przez policjantów Komendy Miejskiej w Kielcach dotyczących m.in. prewencji kryminalnej czy imprez masowych. Policjny psycholog przeprowadził warsztaty z zakresu psychologii tłumu, ratownik medyczny wyjaśnił i pokazał metody ratowania życia i zdrowia ludzkiego, a ratownik medyczny wyjaśnił i pokazywał metody ratowania życia i zdrowia ludzkiego, a pracownicy Regionalnego Centrum Wolontariatu, w ramach szkolenia, skupili się na tematyce liderowania i kontaktów w grupie.

Pierwszych wolontariuszy – Ochotników dla Kielc, wyposażonych w specjalne koszulki, czapki i identyfikatory można było zobaczyć podczas „Budzenia Sienkiewki” oraz na festynie w Masłowie. Wolontariusze włączyli się także w Ogólnopolski Głos Profilaktyki, uczestniczyli w Konferencji Naukowej „Nie daj się oszukać”. Czynnici pomagali policjantom ruchu drogowego podczas „Pucharu Gór Świętokrzyskich i zabezpieczeniu obchodów Święta Bożego Ciała. Podczas obchodów Święta Kielc brali czynny udział w biciu rekordu w malowaniu obrazu na deptaku, a w Teatrze Lalki i Aktora „Kubuś” byli uczestnikami akcji Lato w Teatrze. 



Ochotnicy dla Kielc pomagali policjantom w trakcie wielu imprez

fot. centrumwolontariatu.eu



st. asp. Tomasz Pączkowski

ZAKŁAD SŁUŻBY KRYMINALNEJ
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Każdy ludzki wynalazek i każda nowa technologia na przestrzeni wieków, bardzo szybko po ich wdrożeniu, znajdowały odbiorców, którzy wykorzystywali je niezgodnie z pierwotnym przeznaczeniem lub nawet dla celów przestępczych.

Cyberterroryzm jest to realna groźba lub bezprawny atak wymierzony w system informatyczny bądź zgromadzone dane w celu zastraszenia czy wymuszenia na władzach państwowych ustępstw lub oczekiwanych zachowań. Aby działania takie zostały zakwalifikowane jako terroryzm informacyjny, atak powinien powodować znaczne straty lub takie skutki, które wywołują powszechne poczucie strachu.

Może przybierać trzy zasadnicze formy:

- włamania – łącznie z nielegalnym pozyskaniem, usuwaniem lub zmianą danych i blokady serwerów – które polegają na zmianie lub uszkodzeniu systemów operacyjnych i doprowadzeniu do wielokrotnych połączeń zarówno atakowanego serwera, jak i innych;
- wirusów – programów działających wbrew woli użytkownika systemu

i na jego szkodę. Najczęściej przeznaczone są do uszkodzania baz danych i systemów operacyjnych;

- ataku konwencjonalnego – polega na fizycznym uszkodzeniu elementów systemu komputerowego, serwerów, infrastruktury telekomunikacyjnej (lotniska, koleje, itp.)

W zależności od sposobu ataku tego typu może prowadzić do czasowego paraliżu systemu lub nieodwracalnej utraty danych.

PROPAGOWANIE IDEI NIENAWIŚCI I RASIZMU

Zachowania rasistowskie i szerzenie tej ideologii jest w polskim prawie zakazane. Precyzuje to zwłaszcza art. 256. Kodeksu karnego, który za propagowanie faszyzmu lub totalitaryzmu określa następujące sankcje karne:

- § 1. Kto publicznie propaguje faszyzowski lub inny totalitarny ustrój

państwa lub nawołuje do nienawiści na tle różnic narodowościowych, etnicznych, rasowych, wyznaniowych albo ze względu na bezwyznaniowość, podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

- § 2. Tej samej karze podlega, kto w celu rozpowszechniania produkuje, utrwala lub sprowadza, nabywa, przechowuje, posiada, prezentuje, przewozi lub przesyła druk, nagranie lub inny przedmiot, zawierające treść określoną w § 1 albo będące nośnikiem symboliki faszystowskiej, komunistycznej lub innej totalitarnej.

Internet ze względu na pewną anonimowość wyrażania poglądów oraz utrudniony dostęp do zagranicznych serwerów, gdzie lokuje się zwykle portale rozpowszechniające takie treści, stanowi bardzo trudne pole do



Rys. 1. Zagrożenia dla obronności państwa

zwalczania tego zjawiska. Do ustawowych zadań Policji należy rozpoznanie organizacji i grup o charakterze rasistowskim i neonazistowskim. W każdej z komend wojewódzkich w pionie prewencji znajdują się komórki odpowiedzialne m.in. za rozpoznawanie potencjalnych zagrożeń ze strony tego typu grup zarówno pod kątem zagrożenia ładu i porządku publicznego, jak i demoralizującego wpływu na małoletnich.

Działania Policji obejmują również prowadzenie współpracy międzynarodowej oraz wymianę informacji, z uwagi na fakt, że grupy neofaszystowskie lub odwołujące się do symboliki faszystowskiej mają namiastkę struktur organizacyjnych w wymiarze ponadnarodowym. Policja wspomagana jest w tych działaniach przez liczne stowarzyszenia i organizacje społeczne. Dobrym przykładem może być tutaj **Koalicja przeciwko mowie nienawiści** będąca nieformalnym zrzeszeniem organizacji, instytucji i osób, którym bliska jest problematyka praw człowieka w Internecie i które chcą przeciwdziałać mowie nienawiści. Aktywiści kampanijni działają już w całej Europie. Używają różnorodnych multi-

medialnych narzędzi internetowych, żeby dzielić się swoją wiedzą, a także inspirować, mobilizować i wspierać innych.

ZAGROŻENIE DLA FUNKCJONOWANIA URZĄDZEŃ I INSTYTUCJI PUBLICZNYCH

Przewidywane miejsca występowania zagrożeń bezpośrednich krytycznej infrastruktury teleinformatycznej to miejsca lokalizacji kluczowych elementów systemów teleinformatycznych, takich jak:

- centra zarządzania i utrzymania infrastruktury teleinformatycznej: własnych zasobów administracji;
- w szczególności urzędów, wydziałów i biur bezpieczeństwa i zarządzania kryzysowego oraz przedsiębiorców telekomunikacyjnych dostarczających usługi telekomunikacyjne;
- centrale telekomunikacyjne przedsiębiorców telekomunikacyjnych, obsługujące instytucje państwowe, urzędy oraz organizacje przewidywane do likwidacji zagrożeń;
- miejsca przebiegu telekomunikacyjnych linii międzycentralowych i podstawowych linii telekomunikacyjnych;

- stacje bazowe i satelitarne;
- inne ważne obiekty telekomunikacyjne (np. wyniesione koncentratory, stacje czołowe, węzły dostępowe itp.).

Zagrożenia tego typu są bardzo szerokie, wobec czego poprzestane tylko o kilku przykładach:

- w USA mieliśmy niedawno przypadek Edwarda Snowdena, byłego amerykańskiego informatyka, który ujawnił tajne dokumenty wywiadu amerykańskiego. Z pewnością nie tylko zaszkodziło to samym służbom wywiadowczym, ale również utrudniło im prowadzenie akcji antyterrorystycznych. W 2012 roku po raz pierwszy od 27 lat w USA skazano kogoś za ujawnienie tożsamości agenta CIA. Czym grozi taka informacja agentowi, nietrudno zgadnąć. Były pracownik agencji John Kiriakou prawdopodobnie spędzi 2,5 roku w więzieniu, po tym jak przyznał się do zdradzenia tajnych danych dziennikarzowi;
- ujawnione zostały liczne przypadki włamania do systemu sterowania ruchem lotniczym, przy czym na szczęście sprawcy nie spowodowali wypadków lotniczych.

- często ujawniane są włamania do systemów sterowania wysokich budynków. System taki nadzoruje nie tylko wentylację czy windy, ale również systemy bezpieczeństwa i przeciwpożarowe. Nietrudno sobie wyobrazić, jakie szkody można wyrządzić, wprowadzając do niego zakłócenia lub blokując go;
- liczne organizacje wskazują na zagrożenia związane z ewentualnym włamaniem do systemów kierowania elektrowni atomowych. Hakerzy, traktujący swoje wyczyny jako rozrywkę czy wyzwanie, często nie zdają sobie sprawy z całkiem realnych zagrożeń jakie stwarzają dla funkcjonowania społeczeństwa.
- zakłócenia w pracy służb ratowniczych;
- znaczące straty finansowe i gospodarcze oraz skutki społeczne.

INTERNET JAKO ELEMENT ŁĄCZNOŚCI TERRORYSTÓW

Ugrupowania terrorystyczne wykorzystują Internet do propagandy, której w żaden sposób nie można ocenzurować. Tekstowe, wizualne oraz dźwiękowe możliwości przekazu, które Internet im stwarza są niewyobrażalne. Jeszcze kilka lat temu można było o nich jedynie pomarzyć. Szerokim echem odbiło się opublikowanie w Internecie filmów przedstawiających egzekucje zakładników w Iraku. Przykładem może być Abu Musab Al-Zarkawi, który zapoczątkował serię brutalnych porwań kończących się egzekucjami. Właśnie Internet jest miejscem, gdzie każdy może zobaczyć materiały ocenizowane przez telewizję. A część definicji terroryzmu, mówi przecież o popełnianiu aktów przemocy mających na celu wywołanie głębokiego szoku psychologicznego.

Również dzięki poczcie elektronicznej terroryści mogą utrzymywać kontakt z agentami rozmieszczonymi na całym świecie. W jednym z wywiadów rzecznik Hezbollahu w Londynie z wielkim zadowoleniem opowia-

- Sporządzony w 2013 roku „Raport o zagrożeniach bezpieczeństwa narodowego” obejmujący ocenę ryzyka na potrzeby zarządzania kryzysowego określił następujące kluczowe zagrożenia na wypadek ataku cybernetycznego:
- zakłócenia w pracy infrastruktury przesyłowej;
 - możliwe zakłócenia zaopatrzenia w energię i paliwa, w żywność oraz wodę pitną;
 - możliwe zakłócenia w transporcie i komunikacji;
 - możliwe zakłócenia funkcjonowania organów administracji publicznej;
 - zakłócenia teleinformatyczne;

dał o Internecie i jego możliwościach. Umożliwia on chociażby wysłanie fragmentu z Koranu czy wezwanie do dżihadu agentów znajdujących się na innych kontynentach w przeciągu kilku minut.

Osobnego potraktowania wymaga sprawa zagrożenia dla tajemnicy państwowej i wojskowej. Nie bez powodu mówi się wręcz o prowadzeniu wojny elektronicznej, a poszczególne kraje oficjalnie bądź po cichu, wprowadzają w siłach zbrojnych całe jednostki zajmujące się przygotowaniem i prowadzeniem agresji w sieci.

Wywiady opracowują na własny użytek szczegółowe zasady korzystania z poszczególnych mediów, kanałów radiowych i telewizyjnych. Dokonują analizy wiarygodności poszczególnych gazet i periodyków specjalistycznych, audycji czy też stron www, wybierając te najbardziej wiarygodne, a zarazem redagowane przez uznanych w danej dziedzinie dziennikarzy i specjalistów.

Tak więc obecnie powszechność stosowania w gospodarce technologii internetowych oznacza, że każda informacja zyskuje swoją wartość, a umiejętność jej ochrony i właściwego wykorzystania staje się w kontaktach i sporach między państwami bardziej istotna od ilości posiadanej przez nie broni.



Holocaust

a etos policjanta

asp. Paweł Tobiczak

sierż. szt. Mateusz Kucia

ZAKŁAD PREWENCJI I RUCHU DROGOWEGO
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Celem niniejszego artykułu jest refleksja nad Holocaustem w kontekście etosu policjanta. Co może wnieść doświadczenie Holocaustu do praktyki kształtowania etosu policjanta? Na jakie elementy w pracy policjanta może uwrażliwić dramat Holocaustu?

Na początku refleksji krótko zarysuję doświadczenie Holocaustu z naciskiem na jego wymowę i znaczenie dla współczesnych. Następnie spróbuję wskazać jakie elementy doświadczenia Holocaustu mogą okazać się ważne dla kształtowania etosu policjanta.

ZNACZENIE HOLOCAUSTU

Termin Holocaust pochodzi z języka greckiego i oznacza „spalony w całości” i odnosi się do ofiary całopalnej. Zastosowany został do ukazania ogromu eksterminacji przede wszystkim Żydów w czasie drugiej wojny światowej dokonanej przez hitlerowskie Niemcy. W Polsce używa się na

określenie tego ludobójstwa terminu Zagłada.

Tradycyjny podział na morderców, ofiary i koalicję antyhitlerowską wydaje się oczywisty. Przeróżające doświadczenie Holocaustu mimo wszystko było chorobą w zdrowym ciele cywilizowanego społeczeństwa.

Erich Fromm zwraca uwagę, że nie można zjawiska hitleryzmu oceniać jednostronnie i ukazywać je jako wynik sytuacji ekonomicznej, w której znalazło się społeczeństwo niemieckie po pierwszej wojnie światowej lub jako wynik oszukania przez żądny krwi faszyzm. Stawia on również problem związku autorytaryzmu z wolnością i z rolą jaką mogą odgry-

wać w powstaniu hitleryzmu czynniki psychiczne.

Według Zygmunta Baumana – polskiego socjologa i filozofa – „Zagłada nie jest jedynie problemem Żydów i nie należy wyłącznie do historii narodu żydowskiego. Zagładę obmyślono i przeprowadzono w naszym nowoczesnym racjonalnym społeczeństwie, w zaawansowanym stadium jego cywilizacyjnego rozwoju, w szczytowej fazie rozkwitu naszej kultury i dlatego Zagłada jest problemem tego społeczeństwa, tej cywilizacji i tej kultury”. Zatem jaki element racjonalnego i nowoczesnego społeczeństwa odpowiada za doświadczenie Holocaustu?

Czy właściwe jest przekonanie Zygmunta Baumana, że „Zagłada była wynikiem wyjątkowego spotkania czynników całkowicie zwyczajnych i powszechnych. Możliwość owego spotkania wiąże się w znacznej mierze z procesem wyzwalania się państwa politycznego – posiadającego monopol na stosowanie środków przemocy i zdradzającego zuchwałę ambicje w dziedzinie inżynierii społecznej – spod kontroli społecznej, procesem dokonującym się poprzez stopniowe rozmontowywanie wszelkich niepolitycznych źródeł władzy i instytucji samorządu społecznego”. Jeśli powyższy sąd jest słuszny, to należy się zastanawiać nad rolą organów państwowych, które odpowiadają za środki urzędowej przemocy.

ETOS POLICJANTA A HOLOCAUST

Wydaje się, że doświadczenie Holocaustu powinno ukazać funkcjonariuszom Policji zjawisko biernego uczestnictwa, wykonywania rozkazów w ludobójczej praktyce. Gdzie jest granica posłuszeństwa przełożonym?

W materiałach szkoleniowych dla policjantów przygotowanych w Szkole Policji w Słupsku pt. „Dylematy moralno-etyczne w pracy policjanta” jest zawarty bardzo interesujący problem: w pracy policjanta taką sytuacją konfliktową jest polecenie służbowe. Powstaje dylemat: czy jest ono zgodne z obowiązującym prawem,

czy łączy się z popełnieniem przez funkcjonariusza przestępstwa lub wykroczenia. Następne pytanie wiąże się z tym, czy policjant, który wypełnił polecenie przełożonego niezgodnie z obowiązującym prawem zostanie ukarany, czy też ujdzie mu to płazem. Ostatni dylemat dotyczy tego, czy policjant powinien zameldować komendantowi głównemu z pominięciem drogi służbowej o tym, że jego bezpośredni przełożony wydał mu polecenie niezgodne z prawem, czy też wykonać je bez zastanowienia i poczucia odpowiedzialności. Niestety policjant musi sam rozstrzygać podobne kwestie bazując na zdrowym rozsądku i równowadze osobistej.

Pod kątem zagrożenia poddania się presji politycznej, wykorzystania funkcjonariuszy Policji do działań wymierzonych w obywateli, niewygodnych władzy politycznej warto prześledzić „Zasady etyki zawodowej policjanta”. Kilka punktów „Zarządzenia Komendanta Głównego Policji” z dnia 31 grudnia 2003 roku podkreśla ważne w tym zakresie elementy.

W paragrafie drugim można przeczytać, że: „w sytuacjach nieuregulowanych przepisami prawa lub nieujętych w niniejszych zasadach etyki zawodowej policjant powinien kierować się zasadami współzycia społecznego i postępować tak, aby jego działania mogły być przykładem praworządności i prowadziły do pogłę-

bienia społecznego zaufania do Policji”. Ten zapis podkreśla konieczność wypracowania własnych zasad etycznych oraz zintegrowania etosu zawodowego z etosem życiowym.

Na poszanowanie praw człowieka i godności ludzkiej wskazuje paragraf czwarty: „Policjant we wszystkich swoich działaniach ma obowiązek poszanowania godności ludzkiej oraz przestrzegania i ochrony praw człowieka, w szczególności wyrażający się w:

- 1) respektowaniu prawa każdego człowieka do życia;
- 2) zakazie inicjowania, stosowania i tolerowania tortur bądź niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania”.

Natomiast paragraf szósty podkreśla życzliwe podejście do innych: „Postępowanie policjanta w kontaktach z ludźmi powinna cechować życzliwość oraz bezstronność wykluczająca uprzedzenia rasowe, narodowościowe, wyznaniowe, polityczne, światopoglądowe lub wynikające z innych przyczyn”.

Współczesne przemiany społeczne i polityczne w kontekście rodzących się w Europie nacjonalizmów i wrogości wobec emigrantów winno wzmacniać wrażliwość etyczną i rozsądek myślenia etycznego funkcjonariuszy Policji. Ich postawa w trudnych czasach może okazać się źródłem przewyciężenia wrogości i ostoją ładu społecznego. ■

nadkom. Krzysztof Fojcik,
st. asp. Adam Hetman

ZAKŁAD WYSZKOLENIA SPECJALNEGO
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Elementy

strzelectwa sportowego na podstawowym etapie szkolenia policjantów

Część III

Strzelectwo sportowe nie ma wiele wspólnego ze strzelaniem bojowym. Jednak jest kilka elementów, podstaw, które zarówno strzelec sportowy, młody żołnierz czy początkujący policjant powinni poznać.

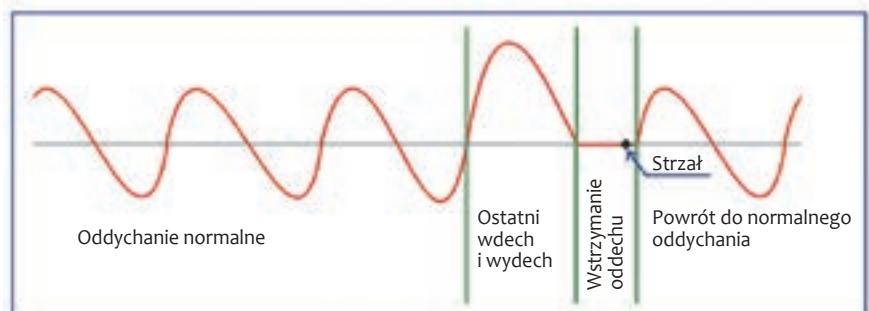
WŁAŚCIWE ODDYCHANIE

Wykonując wszystkie elementy opisane w części 1. i 2, artykułu, należy zwrócić również uwagę na właściwe oddychanie. W strzelectwie sportowym oddychanie jest nie mniej ważne, jak inne elementy. Każdy strzał musi charakteryzować się tym samym sposobem oddychania. W przybliżeniu wygląda to tak, że strzelec przed strzałem nabiera powietrza w płuca i unosi broń ponad tarczę. Następnie, obniżając broń w rejon celowania, wypuszcza około połowy powietrza. Wstrzymuje oddech i wykonuje ostatni etap pracy na spuście. Taką techniką oddychania można zastosować też w strzelaninach przygotowawczych i statycznych. Inaczej będzie w strzelaniach szybkich czy dynamicznych, gdy strzały musimy oddać po wysiłku fizycznym, często przy zadyszce. Na strzelni-

cy radzi się słuchaczowi, aby będąc po wysiłku, dobiegając do linii ognia zwolnił przed nią i wyrównał oddech. Następnie oddał tyle strzałów na jednym wdechu, aby brak powietrza nie doprowadził do nadmiernego drżenia rąk czy zaburzeń widzenia.

Co jednak, gdy musimy oddać strzał po dużym wysiłku fizycznym, np. spowodowanym pościgiem za sprawcą? Co, gdy dodatkowo sy-

tuacja, w czasie której należy użyć broni wystąpi niespodziewanie, tzn. nie ma czasu na wyrównanie oddechu, jak to jest na strzelnicy? Aby strzał oddany w takich warunkach był celny, należałoby jednak na sam moment oddania strzału zatrzymać oddech. Mówimy tu oczywiście o konieczności oddania strzału mierzonego, z wykorzystaniem przyrządów celowniczych.



Rys. 1. Cykle oddechu w strzelaniach przygotowawczych i statycznych

Charakterystyka i porównanie języków spustowych w pistoletach Walther P-99 i P-64



Mechanizm uderzeniowo spustowy podwójnego działania SA/DA		
Mechanizm bezkurkowy „iglica napędzana sprężyną”		Mechanizm kurkowy „kurek napędzany sprężyną”
ok. 2 kg	Siła spustu SA	ok. 2 kg
ok. 3,5 kg	Siła spustu DA	ok. 11-12 kg
jest	„Antystres”	nie występuje
ok. 8 mm	Pierwszy opór	ok. 6 mm
ok. 1-2 mm	Opór właściwy	ok. 3 mm
ok. 1-2 mm	Ruch po strzale	ok. 5 mm
ok. 2-3 mm	Odpuszczanie spustu pomiędzy strzałami	ok. 10 mm
Wciśnięcie języka spustowego rozpoczyna automatyczny proces odbezpieczenia broni		Język spustowy nie ma wpływu na stan zabezpieczenia broni

Tab. 1. Tabela porównawcza pracy języka spustowego P-64 i P-99. (Pomiary wykonane przez autorów)

WYTRZYMANIE PO STRZALE

Paradoksalnie ostatnim elementem strzału nie jest on sam w sobie, lecz wytrzymanie po strzale. Jest to bardzo ważny element treningu strzeleckiego w strzelectwie sportowym oraz w początkowym etapie szkolenia podstawowego. Wówczas to słuchacze wykonują strzelania przygotowawcze i statyczne. Strzelania te charakteryzują się brakiem ograniczenia czasowego. Zadaniem strzelającego jest dokładne wykonanie każdego powyżej opisanego elementu wpływającego na oddanie celnego strzału.

Ostatnim takim elementem jest właśnie wytrzymanie po strzale, które polega na zachowaniu takiego samego położenia ciała, napięcia mięśniowego, obserwacji przyrządów celowniczych po, jak i przed strzałem. Czyli strzał jest etapem przejściowym, który nie powinien wpłynąć na powyżej wymienione elementy. Brak wytrzymania po strzale zwykle kończy się oddaniem niecelnego strzału. Strzelający na skutek niewytrzymania strzału powoduje rozluźnienie trzymanie broni, przerzuca wzrok na tarczę, zamyka oczy przed strzałem, wykonuje ruchy ciałem mające na

celu np. zmniejszeniu podrzutu broni. Czasami moment takiego rozluźnienia następuje po strzale i nie będzie on miał znacznego wpływu na celność strzału, jednak w większości przypadków objawy niewytrzymania po strzale zdarzają się przed oddaniem strzału i wtedy znacznie wpływa to na jego celność. W zasadzie trudno mówić wtedy, że strzał w ogóle był celny, gdy na ułamek sekundy przed strzałem odrywamy wzrok od przyrządów celowniczych, zamykamy oczy, ruszamy nadgarstkami w dół chcąc zmniejszyć efekt podrzutu broni.

► ĆWICZENIA:

1. Przyjmowanie postaw strzeleckich

Stań w postawie wyjściowej, następnie krokiem do przodu ustaw swoje ciało we właściwej postawie jaką chcesz ćwiczyć. Jeżeli postawa została prawidłowo przyjęta wróć do postawy wyjściowej krokiem do przodu. Przyjmuj na zmianę te postawy najpierw powoli, potem coraz szybciej, pamiętając aby cały czas kierować się krokiem do przodu. Można ćwiczyć bez broni.

2. Trzymanie broni

Chwyć broń w sposób właściwy, pamiętając o tym, aby wszystkie palce za wyjątkiem palca pracującego na spuście mocno trzymały broń. Włóż pistolet do kabury i ponownie po jego wyciągnięciu chwyć go w sposób prawidłowy. Wykonuj te czynności najpierw powoli, potem coraz szybciej, kontrolując za każdym razem ułożenie dłoni i palców na broni.

3. Zgranie przyrządów celowniczych i praca na języku spustowym

Ćw. nr 1. Stań z partnerem przed lustrem i wymierz w odbicie jego oka. Jeżeli przyrządy zostały prawidłowo zgrane partner powinien widzieć obraz przyrządów ustawionych na źrenicy twego oka. Następnie oddaj strzał na sucho. W momencie oddania strzału obraz przyrządów powinien zostać niezmienny.

Ćw. nr 2. Z wykorzystaniem trenera laserowego.

Ćw. nr 3. Przeładuj broń (bez amunicji), oddaj strzał na sucho, po którym nie odpuszczasz języka spustowego dopóki partner nie przeładuje ci broni. Po przeładowaniu powoli odpuszczasz palec z językiem spustowym do momentu aż poczujesz pod palcem i usłyszysz kliknięcie. Wtedy palec zatrzymujesz i powoli ciągniesz spust do momentu strzału. Po strzale nie odpuszczasz spustu aż partner nie przeładuje ci broni. Stopniowo zwiększamy tempo ćwiczenia.

Ćw. nr 4. Strzelanie z pistoletu pneumatycznego.

4. Wytrzymanie po strzale

Ćw. nr 1. W trakcie treningu bezstrzałowego oraz w trakcie strzelania po oddaniu strzału, dalej zwiększając nacisk na język spustowy, policz w myślach do 2-3 i odpuść go.

Ćw. nr 2. Symuluj oddawanie strzałów jeden za drugim. W tym celu np. w pistolecie P-64 lub P-99 przesunąć zamek w tylne położenie. Markując strzał wyciśnij spust siłą przynajmniej 2-3 kg i wytrzymaj przez kilka sekund. Następnie odpuść spust, nie tracąc kontaktu z nim i zamarkuj w ten sam sposób kolejny strzał.

PODSUMOWANIE

Doświadczony strzelec w trakcie okresu przygotowawczego do najważniejszych startów do perfekcji opanowuje technikę oddania strzału. W chwili zawodów stres rozbija ułożony schemat strzału, ideałem byłoby wyłączenie go. Doświadczony zawodnik stosuje w tym celu różne techniki relaksacyjne, zajmuje swój umysł czymś innym niż strzelanie. Prostym przykładem może być odliczanie od stu do zera co siedem (100, 93, 86 itd.).

W przypadku słuchacza szkolenia zawodowego podstawowego w policji pierwszym sprawdzianem strzeleckim jest strzelanie statyczne. Pomimo tego, że jest to jego ósme z kolei strzelanie, często zdarza się, że nie jest on w stanie uzyskać liczby punktów gwarantującej zaliczenie strzelania.

Podobnie jest również w trakcie egzaminu strzeleckiego kończącego szkolenie podstawowe. Często przyczyną tego jest stres wywołany samym kontaktem z bronią lub presją zaliczenia strzelania. Zdarza się również, że słuchacze szukając „skutecznego” sposobu na zaliczenie egzaminu strzeleckiego wprowadzają do swoich czynności dodatkowe elementy, których źródło często znajduje się np. w Internecie lub w zasłyszanych niesprawdzonych opiniach. Jest to tym bardziej niezrozumiałe, że są oni już po ponad 6 miesiącach szkolenia i doskonale znają w teorii model strzału oraz przez większość szkolenia wykonywali strzelania na poziomie dobrym.

O autorach



Krzysztof Fojcik – w Policji od 1991 roku, a swoje zainteresowanie strzelectwem, w tym sportowym, rozpoczął w 1993 r.

Adam Hetman – wstąpił do Policji w 1995 r., a swoją przygodę ze strzelectwem sportowym rozpoczął już w 1987 r. wstępując do sekcji strzeleckiej KKS Gwardia Katowice mieszczącej się na terenie strzelnicy obecnej Szkoły Policji w Katowicach.

Przez te lata autorzy zajęli wiele czołowych miejsc na zawodach rangi ogólnopolskiej z tytułami mistrzów Polski łącznie, a ich nazwiska stały się rozpoznawalne wśród strzelców.

W 2016 r. reprezentacja Szkoły Policji w Katowicach w składzie: nadkom. Krzysztof Fojcik, podkom. Tomasz Głuchowski, st. asp. Adam Hetman oraz st. asp. Tomasz Bujoczek odzyskała tytuł drużynowego mistrza polski Policji, który wywalczyła w latach 2012, 2013 i 2014.

Takie zachowania wprowadzają niepotrzebny chaos w psychice strzelającego. W trakcie próby zaliczenia strzelania stres i chęć uzyskania najlepszego wyniku oddziałują w sposób negatywny. Celem słuchacza powinno być takie opanowanie umiejętności oraz zapanowanie nad własną psychiką, aby wykonywał je w sposób automatyczny, zgodnie z przyjętym wzorcem.

Podsumowując można stwierdzić, że na pozornie proste oddanie strzału składa się kilka powyżej opisanych elementów. Odbiorca tej publikacji powinien sam stwierdzić, który element przysparza mu najwięcej problemów i wpływa na niską ocenę strzelania. Jeżeli tych elementów jest więcej, powinien kolejno je doskonalić w taki sposób, aby wprowadzić automatyzm wykonywanych czynności. ■

Organizacja zawodów strzelecko-biegowych

ASP. KRYSZTOF WIECZOREK

SIERŻ. SZT. MICHAŁ GAWĘŁCZYK

ZAKŁAD WYSZKOLENIA SPECJALNEGO
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Od trzech lat na terenie Szkoły Policji w Katowicach organizowane są przez nauczycieli policyjnych Zakładu Wyszkożenia Specjalnego zawody strzelecko-biegowe dla słuchaczy szkolenia zawodowego podstawowego o tytuł najlepszego biatlonisty Szkoły Policji w Katowicach.

Jest to forma zarówno szkolenia jak i rekreacji, która pozwala młodym policjantom rozwijać umiejętności strzeleckie w warunkach zbliżonych do rzeczywistych.

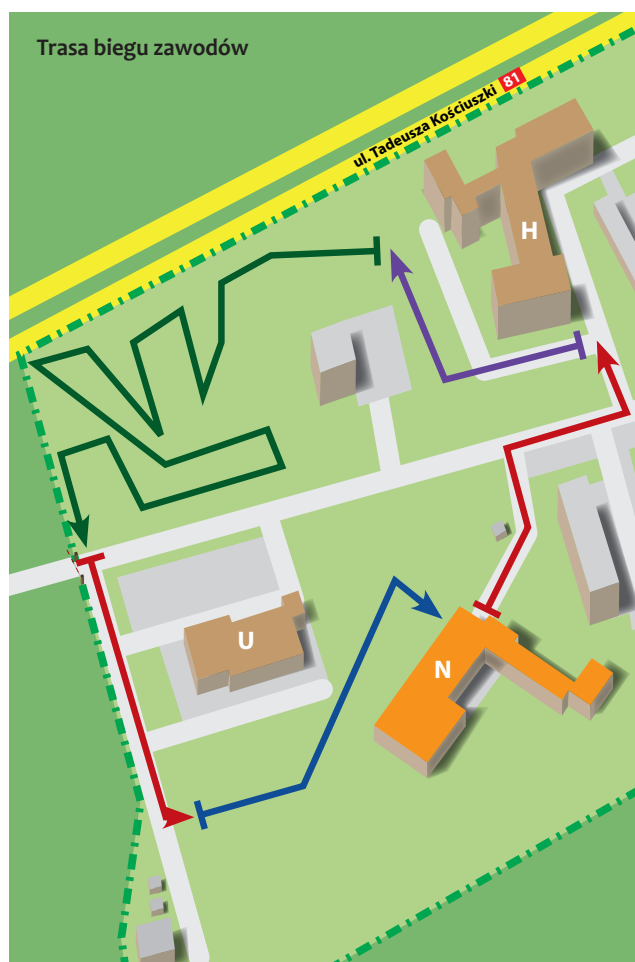
Warunkiem uczestnictwa słuchacza w zawodach jest zaliczenie egzaminu z zakresu budowy i zasad funkcjonowania oraz warunków bezpieczeństwa posługiwania się bronią palną. Zawody cieszą się dużym zainteresowaniem, dlatego organizowane są cyklicznie w miarę możliwości raz na kwartał. Pamiętać należy, że każdy uczestnik startuje w zawodach w pełnym umundurowaniu ćwiczebnym.

Zawody strzelecko-biegowe podzielone są na pięć etapów, trzy biegowe i dwa strzeleckie.

ETAP I – BIEG

Zawody rozpoczynają się biegiem po pętli wynoszącej około 1000 m. Bieg odbywa się na terenie Szkoły Policji w Katowicach, gdzie wykorzystany został teren zalesiony, płaski oraz „Policyjny tor przeszkód”. Start znajduje się przy budynku strzelnicy („N”) i prowadzi wzdłuż ulicy gen. Jankego w kierunku toru przeszkód. Następnie zawodnicy mają do pokonania tor przeszkód składający się z: metalowego płotu, równoważni, drabinki poziomej, rowu z piaskiem, opon samochodowych, schodów, ściany z otworem dolnym – tzw. drzwi, slalomu pomiędzy oponami, otworu okiennego, otworu w ścianie – tzw. bramy, biegu pomiędzy dwiema ścianami, skoku przez ścianę oraz pokonania budynku ćwiczebnego.

Kolejnym etapem zawodów jest bieg po terenie zalesionym, gdzie zawodnicy mają do pokonania przeszkody naturalne, takie jak: rowy, pnie drzew, krzaki itp. Ostatnim elementem jest bieg po drodze asfaltowej wokół budynku stołówki („U”) oraz wale ochronnym okalającym kompleks strzelnic, aż do budynku strzelnic („N”), gdzie realizowany jest kolejny etap zawodów, czyli strzelanie z broni palnej krótkiej.



LEGENDA:

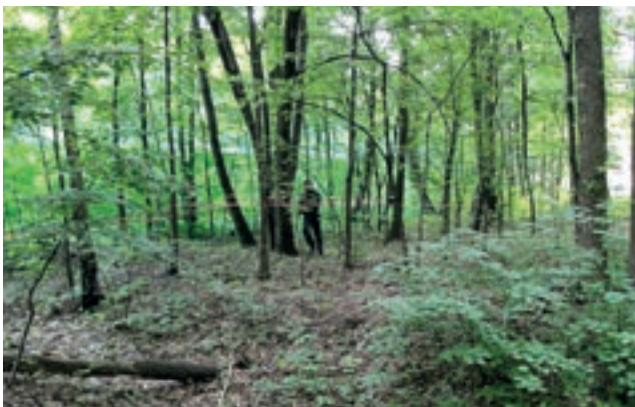
- droga asfaltowa
- tor przeszkód
- teren zalesiony
- polana
- strzelnica



Start biegu



Tor przeszkód



Bieg w terenie leśnym



Strzelanie

Należy podkreślić, że cała trasa jest oznaczona oraz zabezpieczona przez wyznaczonych słuchaczy, pełniących funkcję sędziów bocznych. Przekroczenie linii (taśmy) wyznaczającej trasę biegu oraz ominięcie lub niepokonanie jakiegokolwiek z przeszkód skutkuje dyskwalifikacją zawodnika. W przypadku pokonania przeszkody w sposób nieprawidłowy skutkuje otrzymaniem przez zawodnika punktów karnych, czyli naliczaniem dodatkowego czasu (+10 sek.).

ETAP II – STRZELANIE

Zawodnik po przebiegnięciu pierwszego etapu wbiega na budynek strzelnicy ćwiczebnej (oś strzelecka A-3) boczną bramą, przy której w wyznaczonym miejscu obowiązkowo zakłada ochronniki wzroku i słuchu. Po dobiegnięciu do wyznaczonego stanowiska z broni krótkiej P-99 Walther oddaje 5 strzałów do tarczy TS-3/2 z odległości 20 metrów w postawie stojącej z wolnej ręki lub obu rąc. Maksymalnie w etapie II do zdobycia jest 50 punktów. Za każdy utracony punkt do czasu biegu dolicza się 5 sekund. Pistolet P-99, z którego zawodnik wykonuje strzelanie znajduje się na stanowisku strzeleckim przy wyznaczonej osi strzeleckiej i po ukończeniu strzelania zawodnik odkłada go z powrotem na wyznaczone miejsce. W przypadku naruszenia przez zawodnika zasad bezpieczeństwa określonych w *Regulaminie policyjnej strzelnicy ćwiczebnej Szkoły Policji w Katowicach* oraz w regulaminie zawodów następuje obligatoryjnie jego dyskwalifikacja.

ETAP III – BIEG

Po zakończonym strzelaniu zawodnik wybiega z budynku strzelnicy („N”) i przystępuje do biegu (kolejnej pętli) jak w pierwszym etapie zawodów.


ETAP IV – STRZELANIE

Po drugiej pętli biegu zawodnik ma do zrealizowania kolejne strzelanie z broni krótkiej jak w etapie drugim.

ETAP V – BIEG

Ostatni, piąty etap, który ma do pokonania zawodnik, to bieg (kolejna ostatnia pętla) jak w etapie pierwszym i trzecim.

Zawody rozgrywane są w klasyfikacji indywidualnej kobiet i mężczyzn. Prawo udziału w zawodach mają słuchacze szkolenia zawodowego podstawowego, jak również kursów specjalistycznych. Start pozwala policjantom nie tylko na podniesienie swoich dotychczasowych umiejętności strzeleckich i sportowych, ale również na sprawdzenie się w trudnych warunkach oraz nabycie nowych umiejętności.

Dotychczasowi uczestnicy wyrażają opinię, że tego typu zawody powinny być organizowane częściej, gdyż dają możliwość sprawdzenia się w trudnych warunkach, zbliżonych do rzeczywistych, z jakimi mogą się spotkać w codziennej służbie. Dla organizatorów zadawalającym jest fakt, że z edycji na edycję zwiększa się liczba osób biorących udział w zawodach, co może świadczyć o zainteresowaniu słuchaczy tego typu rodzajem spędzania wolnego czasu. 

Macierz odpowiedzialności

– praktyczne narzędzie pracy przełożonego

PODINSP. RAFAŁ STANISŁAWSKI

P.O. ZASTĘPCA KOMENDANTA SZKOŁY POLICJI
W KATOWICACH DS. LOGISTYCZNYCH

Organizowanie pracy jest jedną z podstawowych funkcji kierowniczych. Jest to proces ciągły, uzależniony zarówno od czynników wewnętrznych danej organizacji, np. nowe zadania lub istotna zmiana sposobu wykonywania pracy, jak i zewnętrznych mających wpływ na jej funkcjonowanie, np. zmiana przepisów prawa.

Głównym działaniem w obszarze zorganizowania zakładu pracy jest zdefiniowanie zadań w sposób umożliwiający osiągnięcie zakładanego celu. Zasadnicze zadania Policji zostały określone w ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji a bardziej szczegółowe w zarządzeniu nr 1041 Komendanta Głównego Policji z dnia 28 września 2007 r. w sprawie szczegółowych zasad organizacji i zakresu działania komend, komisariatów i innych jednostek organizacyjnych Policji. Wymagają one dokładnego usystematyzowania w ramach projektowanych struktur organizacyjnych jednostek Policji wprowadzanych w życie stosownymi regulaminami oraz rozkazami organizacyjnymi. Należy zwrócić uwagę, że na tym etapie zadania mają bardziej ogólny charakter, opisujący obszar działania jednostki i komórki organizacyjnej. Rolą przełożonego jest dokonanie właściwego opisu zadań lub nawet czynności na poziomie stanowiska pracy. Nie jest to przedsięwzięcie łatwe, wymaga bowiem szerokiego zakresu informacji na temat czynności wykonywanych w ramach określonej pracy, warunków w jakich są one realizowane oraz niezbędnych kompetencji pracowników. W tym celu należy dokonać

wszechstronnej analizy stanowiska pracy, zwracając uwagę, że analizie poddajemy stanowiska, a nie osoby na nich zatrudnione. Dobrym rozwiązaniem jest powołanie zespołu zadaniowego, który ułatwi przełożonemu gromadzenie niezbędnych danych, pozwalających na sporządzenie karty opisu stanowiska pracy, której wzór został określony w wymienionym wyżej zarządzeniu. Opisanie i odpowiednie porównanie kilkunastu lub kilkudziesięciu stanowisk może być dość trudne. Warto zatem skorzystać z narzędzia ułatwiającego zobrazowanie zależności pomiędzy poszczególnymi stanowiskami w komórce organizacyjnej. Jest ono stosowane na bieżąco w Szkole Policji w Katowicach, a zostało sprawdzone w sytuacjach projektowania znacznych przekształceń organizacyjnych – to macierz odpowiedzialności.

Macierz odpowiedzialności wykorzystywana jest przy ilustrowaniu podziału zadań, czynności, odpowiedzialności, uprawnień, zastępstw, a także przy analizie oraz tworzeniu struktury organizacyjnej. Macierz ta składa się z wierszy zawierających listę zadań oraz kolumn z nazwami stanowisk. Zadania komórki organizacyjnej zostały podzielone na obszary bardziej

szczegółowe i w miarę możliwości opisane hierarchicznie – od najistotniejszych aż do pojedynczych czynności na niższych stanowiskach. Przy porządkowaniu konkretnego zadania do stanowiska pracy warto posłużyć się funkcją, jaką będzie ono pełnić w organizacji. Np. funkcja wykonawcza o oznaczeniu literowym „W” wskazywać będzie, że dane stanowisko jest wiodące w konkretnym zadaniu na poziomie wykonawczym. Wybierając inne stanowisko, np. wyższe w kategorii zaszeregowania stanowisk, do tego samego zadania można dobrać funkcję koordynującą „K”, jeżeli zadanie jej wymaga. Korzystając ze zdefiniowanego na potrzeby organizacji katalogu funkcji otrzymamy graficzny obraz odpowiedzialności na poszczególnych stanowiskach, co w konsekwencji ułatwi sporządzenie kart opisu stanowiska pracy dla całej komórki organizacyjnej. Zastosowanie tego narzędzia pozwala również na analizę obciążenia zadaniami i wstępne zwartościowanie poszczególnych stanowisk względem adekwatności rangi stanowiska do rodzaju zadań. Jest to także dobry materiał do zakomunikowania zatrudnionym pełnionych ról w organizacji i może stanowić punkt wyjścia do ustalenia ścieżki awansu zawodowego. ■

Organizacja kursów CEPOL

MŁ. INSP. BARBARA ORZEŁ
NACZELNIK WYDZIAŁU PREZYDIALNEGO
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

Każdego roku coraz wyraźniej widzimy, że integracja z Unią Europejską przynosi nowe perspektywy i możliwości współpracy Szkoły Policji w Katowicach ze szkołami innych krajów europejskich.

Na bieżąco staramy się utrzymywać kontakty przede wszystkim z jednostkami zagranicznymi oraz uczestniczymy w różnych projektach finansowanych ze środków unijnych. Oprócz tych przedsięwzięć Szkoła Policji w Katowicach czynnie włącza się w działalność CEPOL.

Jako jedyna jednostka policyjna od 2010 r. corocznie organizujemy kursy pod patronatem Europejskiego Kolegium Policyjnego CEPOL. Biorąc pod uwagę, że każdorazowo propozycja

takiego kursu jest zgłaszana do CEPOL, gdzie przeprowadza się selekcję spośród wielu zgłoszeń, fakt że niezmiennie od 2010 r. powierza nam się organizację zaproponowanych przez naszą szkołę przedsięwzięć, należy uznać jako wysoką ocenę dla organizacji naszych kursów.

I EDYCJA

Po raz pierwszy zorganizowaliśmy takie przedsięwzięcie w dniach 5-9 lipca 2010 r. Przeprowadzono wówczas seminarium dla wyższych funk-

cjonariuszy państw kandydujących do Unii Europejskiej. Jego uczestnikami byli nasi koledzy z Chorwacji i Turcji (wówczas kandydujący do UE), sprawujący funkcje kierownicze i zarządzające w jednostkach oraz szkołach policyjnych. Jako eksperci występowali przedstawiciele agencji europejskich (Frontex), świata nauki (UŚ w Katowicach), formacji policyjnych (BMWP KGP, Straż Graniczna, WSPol. Szczytno, SP Katowice), MSW Rumunii i MSW Bułgarii. Zajęcia dotyczyły głównie współpracy policyjnej, mechanizmów finansowych oraz instytucji i organów Unii Europejskiej.

II EDYCJA

Kolejny taki kurs pn. *Knowledge of European Police Systems* zorganizowany został w Krakowie i trwał od 6 do 10 czerwca 2011 r. Zjechało na niego liczne grono oficerów służb policyjnych z krajów Unii Europejskiej. W przeciągu tygodnia 11 ekspertów dzieliło się z zaproszonymi uczestnikami swoją wiedzą i prezentowało projekty dotyczące bezpieczeństwa, kooperacji europejskich służb policyjnych oraz celów i zadań postawionych przed polskimi służbami w związku z prezydencją czy też działalnością w strefie Schengen.

III EDYCJA

W 2012 r. Szkoła Policji w Katowicach po raz kolejny miała możliwość zorganizować międzynarodowy kurs



pod auspicjami CEPOL. Tematem przewodnim tego wydarzenia były prawa człowieka oraz etyka policyjna – czyli zagadnienia, które z racji swojej specyfiki są bardzo bliskie naszej szkole jako jednostce pełniące funkcje dydaktyczne. Zajęcia trwały od 14-18 maja w Krakowie, a uczestniczyli w nich wyżsi oficerowie policyjni z wielu krajów europejskich. W trakcie wykładów poruszone zostały tematy zadań polskiej policji w kontekście zwalczania przestępstw nienawiści, praw ofiar przestępstw, sposobów nauczania o prawach człowieka w policjach różnych krajów, sposobów rozpatrywania skarg na działania policyjne i wiele innych zagadnień.

IV EDYCJA

Z kolei w 2013 r. szkolenie pod auspicjami CEPOL dotyczyło tematyki bezpieczeństwa i porządku publicznego w trakcie dużych imprez masowych. Zorganizowane zostało w dniach 21-24 maja.

W szkoleniu, które cieszyło się ogromnym zainteresowaniem, udział wzięli wyżsi oficerowie z 21 państw członkowskich Unii Europejskiej, realizujący na co dzień zadania z zakresu planowania, zabezpieczenia oraz ewaluacji operacji policyjnych, związanych z zapewnieniem bezpieczeństwa w trakcie dużych imprez masowych oraz szczytów międzynarodowych.

Po raz pierwszy w szkoleniu realizowanym pod auspicjami CEPOL wzięli również udział przedstawiciele Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej – INTERPOL. W trakcie zajęć poruszano tematykę imprez masowych w szczególności: prawne i praktyczne aspekty planowania i zabezpieczania, organizowania na terenie Unii Europejskiej, a także wspólnie z państwami spoza Unii jak również wymianę danych i informacji z tym związanych. Prezentowano również zagadnienia związane z wyszkoleniem oraz taktyką działania i kierowania jednostkami policyjnymi powołanymi do zapewnienia bezpieczeństwa i przywracania porządku publicznego w trakcie imprez masowych.

V EDYCJA

Rok 2014 przyniósł kolejny kurs pod auspicjami CEPOL, tym razem o tematyce związanej z zabezpieczeniem oraz konfiskatą mienia pochodzącego z działalności przestępczej. Odbył się w dniach 19-23 maja w Katowicach.

W szkoleniu udział wzięli przedstawiciele służb policyjnych, straży granicznych, służb celnych oraz prokuratorzy z 21 państw Unii Europejskiej oraz Islandii, zajmujący się tematyką zabezpieczenia i konfiskaty mienia, śledztw finansowych oraz międzynarodowej pomocy prawnej w sprawach z zakresu zabezpieczenia i konfiskaty mienia. Program tego kursu *CEPOL nr 27/2014 Freezing and confiscation of assets*, Szkoła Policji w Katowicach przygotowała wspólnie z Wydziałem do spraw Odzyskiwania Mienia Biura Służby Kryminalnej KGP.

VI EDYCJA

Natomiast w dniach 14-18 września 2015 r. Szkoła Policji w Katowicach przygotowała kurs wspólnie z holenderską Akademią Policyjną w Apeldoorn, był to II etapu kursu Europejskiej Akademii Policyjnej (CEPOL) z zakresu bezpieczeństwa i porządku publicznego w trakcie dużych imprez masowych.

Szkolenie to skierowane było do wyższych rangą funkcjonariuszy Policji państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw stowarzy-

szonych, realizujących na co dzień zadania z zakresu planowania, taktyki oraz ewaluacji operacji policyjnych, związanych z zabezpieczeniem imprez masowych na dużą skalę.

Ta edycja kursu CEPOL cieszyła się ogromnym zainteresowaniem ze strony państw członkowskich Unii Europejskiej. Udział w szkoleniu wzięła rekordowa liczba 37 uczestników z 25 państw członkowskich UE oraz Islandii.

W trakcie zajęć duży nacisk kładziono na kwestie związane z właściwym przygotowaniem formacji policyjnych do zabezpieczenia imprez masowych. Kwestią o kluczowym znaczeniu, której poświęcono odrębny temat, była właściwa ocena ryzyka, a także zabezpieczenie odpowiedzialnych sił i środków policyjnych na wypadek zaistnienia konieczności podjęcia działań ze strony sił policyjnych.

VII EDYCJA

Również 2016 r. przyniósł nam możliwość organizacji kursu w ramach naszej współpracy z CEPOL. Kursy takie przeprowadzi w tym roku CLK, KWP w Łodzi i nasza Szkoła. Odbędzie się we wrześniu br. Uzyskał on ocenę 89 na 100 pkt. w ramach oceny CEPOL. Tegoroczna tematyka to po raz kolejny „Odzyskiwanie mienia”.

Mamy nadzieję, że nasza współpraca z CEPOL będzie rozwijała się nadal prężnie tak jak do tej pory. ■



Czym kierują się kandydaci ubiegający się o przyjęcie do służby w Policji

Część I

PODKOM. ARKADIUSZ CHECHELSKI

ZAKŁAD PREWENCJI I RUCHU DROGOWEGO
SZKOŁY POLICJI W KATOWICACH

W dzisiejszych czasach niezwykle trudno jest realizować swoje marzenia, które dotyczą chęci przynależności do określonej grupy zawodowej.

Młodzi ludzie przy wyborze zajęcia kierują się wieloma czynnikami, takimi jak: stabilność zatrudnienia i wynagrodzenia, zabezpieczenia socjalnego, wysokość pensji, wcześniejsze zainteresowania, pasje lub też marzenia. Kolejność tych czynników jest zależna od wielu elementów związanych z sytuacją panującą na rynku pracy, ale powinna również zależeć od aplikanta, który decyduje się pracować w danym przedsiębiorstwie.

Będąc funkcjonariuszem Policji, obecnie na stanowisku młodszego wykładowcy Zakładu Służby Prewencyjnej Szkoły Policji w Katowicach, na co dzień spotykam się z młodymi ludźmi rozpoczynającymi służbę w Policji. Ważnym elementem pracy zawodowej w charakterze nauczyciela policyjnego jest znajomość motywatorów, jakimi kierują się osoby ubiegające się o przyjęcie do służby w Policji. Bycie funkcjonariuszem to bardzo trudne i odpowiedzialne zadanie, gdyż wiele czynników musi zostać spełnionych, aby pracować w szeregach tej formacji. Cierpliwość, odporność na stres, asertywność, komunikatywność i dobry stan zdrowia to absolutnie niezbędne atrybuty kandydata na policjanta. Praca w Policji to służba dla społeczeństwa, dlatego przed podjęciem tak ważnej, życiowej decyzji należy sobie odpowiedzieć na pytanie, czy spełnia się wszystkie wymagane warunki.

Wyniki diagnozy społecznej ostatnich lat pokazują nie tylko dzisiejszy

obraz polskiego społeczeństwa, ale uwzględniają również wcześniejsze badania na temat jakości życia Polaków, także w dłuższym okresie, niemal od początku procesu transformacji systemowej. Polacy będący od lat pod wpływem mediów i polityków kupują wszystkie poglądy bez zastrzeżeń. Zasadniczym czynnikiem wpływającym na światopogląd jest zawsze sytuacja ekonomiczna, w jakiej się dana społeczność znajduje i *vice versa*. Ocena tej sytuacji nie jest jednak łatwa. Do diagnozy tego zagadnienia angażuje się obecnie „renomowanych ekspertów ekonomicznych”, którzy prezentują wyniki swoich analiz we wpływowym opiniotwórczych mediach.

Edukacja w zakresie komunikacji społecznej stanowi poważne wyzwanie dla służb mundurowych. Świat nieustannie się zmienia, pojawiają się nowe technologie, a potrzeba poczucia bezpieczeństwa od stuleci pozostaje w ludziach taka sama. Idąc cały czas naprzeciw nowym wyzwaniom i oczekiwaniom społecznym od początku swego istnienia Policja przeobraziła się z organizacji sterowanej przez władze w nowoczesną instytucję, dla której wizerunek jest bardzo istotnym elementem funkcjonowania w świadomości społeczeństwa. Wysokie zaufanie, jakim darzą Policję Polacy, jest wyraźnym sygnałem, że kroki podjęte w ramach budowania dobrej reputacji, przynoszą efekty. Praca w służbach mundurowych w Polsce nie jest jednak łatwa, ni-

gdy nie należała do najłatwiejszych i należeć nie będzie. Niejednokrotnie funkcjonariusze stwierdzają ze smutkiem, że największym poświęceniem dla pracy w służbach mundurowych bywa rodzina. Ojcowie oraz matki pracujący w służbie społeczeństwu mają tak naprawdę bardzo mało czasu na prowadzenie życia rodzinnego, bowiem obowiązki służbowe, wyjazdy, patrole czy interwencje zajmują im większą część dnia. Żadne pieniądze nie są w stanie wynagrodzić braku czasu dla własnego dziecka, które na każdym etapie swojego rozwoju potrzebuje rodziców.

MOTYWACJA

Aby odpowiedzieć sobie na pytanie, co kieruje kandydatami, którzy ubiegają się o przyjęcie w szeregi Policji przybliżmy pojęcie motywacji, dzięki której jesteśmy w stanie osiągnąć życiowe cele, a niejednokrotnie marzenia.

Motywacja jest stanem gotowości do podjęcia działań towarzyszącym w życiu każdemu ludzkiemu działaniu. Podejmowane są decyzje, które zależą od zaangażowania i pragnienia sukcesu. Termin ten jest bardzo powszechnie stosowany równocześnie w dziedzinach teoretycznych, jak i mowie kolokwialnej.

Pojęcie motywacji wywodzi się od łacińskiego słowa *movere*, które tłumaczy się jako poruszanie się czy też wprawianie w ruch, zaś biorąc pod uwagę etymologię motywacji, jest ona ściśle uzależniona od pobudzenia do działania i energii.

Inna definicja mówi, iż motywacja to inaczej stymulowanie do działania poprzez odczuwane jakiejś koniecznej. To również forma wewnętrznej napięcia, które jest w stanie pobudzić człowieka do mobilizacji intelektualnej lub też fizycznej.

Kolejna charakterystyka terminu jest zamieszczona w Encyklopedii Powszechnej PWN. Pojęcie motywacji widnieje tu jako mechanizm uruchamiający zachowanie jednostki, nadający mu energię i ukierunkowujący je lub jako stan wewnętrznej napięcia pobudzający jednostkę do działania.

Definicja książkowa, traktująca o zarządzaniu, określa motywację jako formę gotowości *homo sapiens* do wznowienia i podtrzymywania danego działania lub również wzbudzony przymusem zespół postępowań fizjologicznych i psychicznych, które określają okoliczności zachowań oraz ich zmian.

Procesy motywacyjne wytyczają strategię komórki na osiągnięcie poważnych dla niej stanów rzeczy oraz we właściwy sposób zarządzają do celowych wyników. W przypadku, gdy człowiek jest świadomy rezultatu wykonywanych obowiązków, efekt ten jest nazywany celem. Proces

motywacyjny złożony jest z zespołu indywidualnych motywów, inaczej przeżyć inspirujących człowieka do zmagania, hamujących go, lub przeszkadzających jego realizacji.

Termin motywacji w psychologii używany jest wymiennie z definicjami takimi jak:

- popęd,
- instynkt,
- motyw,
- skłonność.

W tej postaci motywacja jest postępowaniem regulacyjnym, które powinno być skierowane na dokonanie zamierzonego dążenia poprzez właściwy sposób kierowania zachowaniem. Stanowi siłę motorową do zmagania, podejmując cel oraz trwając przy zaangażowaniu. Kulturuje także stymulowanie człowieka do danej chwili, aż nie ulegnie zmianie sytuacji, która dała jej przyczynę.

W teorii jak i w praktyce występują różne stopnie działania motywacyjnego na człowieka, co można określić jako siłę motywacji. To inaczej zależność od ceny i atrakcyjności celu, jak również od subiektywnego poglądu na jego osiągnięcia.

Konieczną częścią uruchomienia postępowania motywacyjnego jest powstanie napięcia motywacyjnego,

który określany jest jako motyw. To powiązanie jego wrażliwości z odczuwaniem, jak również z gotowością do jego usunięcia. Biorąc pod uwagę powyższe, można stwierdzić, iż motywacja jest bodźcem postępowań oraz wykonywanych posunięć przez człowieka.

Motywacja jest nierozzerwalnie związana z urzeczywistnieniem ciągłego zaangażowania się zatrudnionych w osiąganie dążeń przedsiębiorstwa. Jest ona również psychologicznym stanem, który ma wpływ na etap zaangażowania danego człowieka. Definiuje czynniki, które wytyczają ludzkie zachowania, które dążą do wyznaczonego kierunku.

BADANIA

W celu poznania motywatorów jakimi kierują się kandydaci ubiegający się o przyjęcie do służby zasadnym było przeprowadzenie badań. Przyjęta metoda sondażu diagnostycznego pozwoliła na zgromadzenie informacji o wskazanym problemie poprzez wypełnienie przez osoby badane, respondentów, ankiety. Kwestionariusz ankiet oparty został na losowo wybranej grupie 100 kandydatów na policjantów w przedziale wiekowym od 19 do 36 lat. Badanie przeprowadzo-

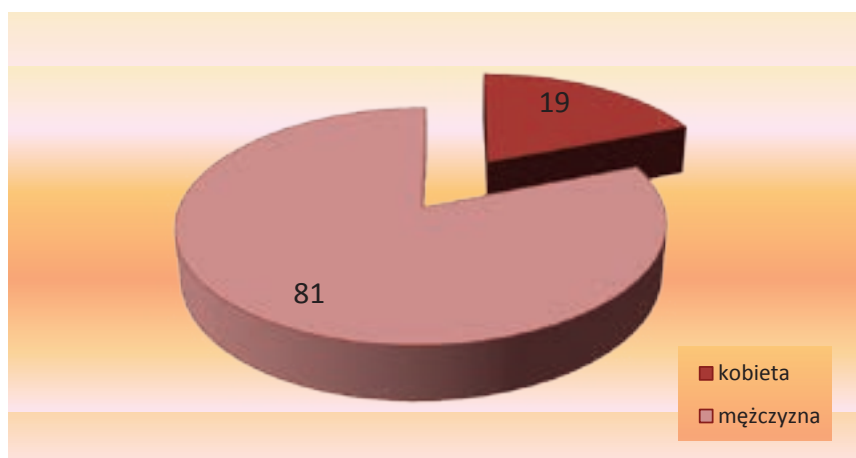


no wśród osób mieszkających w województwie śląskim, podkarpackim oraz małopolskim. Badani zostali poinformowani o anonimowości ankiet oraz o ich badawczym charakterze. Uzyskane wyniki zostały opracowane, poddane analizie jakościowej i ilościowej, a postawione wcześniej hipotezy robocze zostały zweryfikowane. Kwestionariusz ankiety składał się z trzech części. Pierwsza część opisowa dotyczy przede wszystkim

instruktażu wypełniania ankiety, informuje również o założeniach badawczych oraz anonimowości odpowiedzi. Druga część to dziewięć pytań metryczkowych charakteryzujących respondentów. Główną częścią ankiety jest część trzecia zawierająca 23 pytania dotyczące problematyki badawczej. Kwestionariusza ankiety zawierał głównie pytania zamknięte, przy niektórych z możliwością udzielenia własnej odpowiedzi.

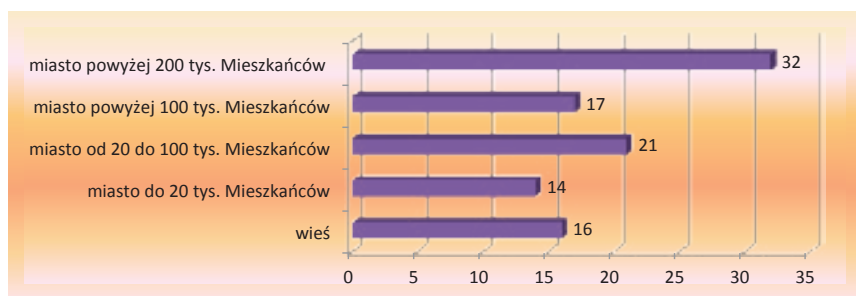
Poniżej została scharakteryzowana metryczka, którą wykorzystałem w ankiecie przeprowadzonej w Szkole Policji w Katowicach.

W opisywanym badaniu łącznie wzięło udział stu nowo przyjętych funkcjonariuszy Policji. Poniżej zaprezentowana została krótka charakterystyka próby badawczej, na którą składa się: płeć, miejsce zamieszkania, wykształcenie, stan cywilny, wiek oraz liczba dzieci.



Charakterystyka płci badanych respondentów (w %)

Pierwszym kryterium charakterystyki próby był rozkład wyników ze względu na płeć badanych słuchaczy. Zdecydowaną większość stanowili mężczyźni (aż 81%), natomiast kobiety to tylko 1/5 całości. To zestawienie odzwierciedla trend istniejący w Policji od wielu lat, gdzie większość zatrudnionych funkcjonariuszy Policji to mężczyźni.



Charakterystyka miejsca zamieszkania badanych respondentów (w %)

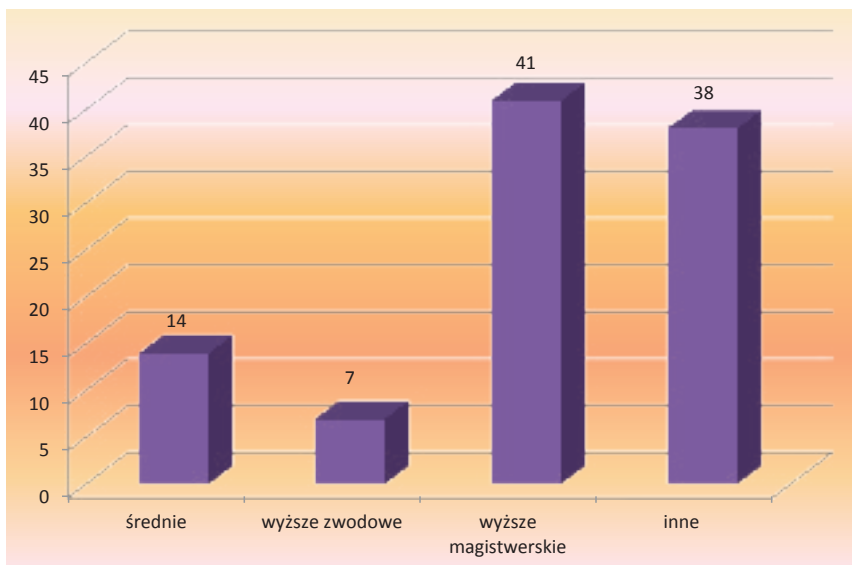
Większość respondentów pochodzi z miast. Prawie jedna trzecia ankietowanych pochodzi z miast powyżej 200 tys. mieszkańców, 17% z miast powyżej 100 tys. mieszkańców i 21% z miast od 20 do 100 tys. mieszkańców. Ze wsi pochodzi zdecydowana mniejszość respondentów, bo tylko 16%.

Z wyników można wnioskować, że praca w Policji bardziej rozpowszechniona jest w większych miejscowościach niż w małych miasteczkach i na wsiach.

Zawód wyuczony	Liczba
Brak zawodu wyuczonego	14
Politolog	9
Pedagog	7
Technik hotelarz	6
Technik budownictwa	5
Informatyk	5
Socjolog	5
Technik elektryk	5
Technik gastronomii	5
Turystyka i rekreacja	5
Inżynier ochrony środowiska	4
Mgr administracji	4
Nauczyciel wych. fizycznego	4
Ekonomista	4
Technik handlowiec	3
Rolnik	3
Technik BHP	3
Historyk	3
Technik mechanik	3
Technik leśnik	2
Technik ochrony	2
Filolog	2
Technik logistyki	1
Drukarz	1

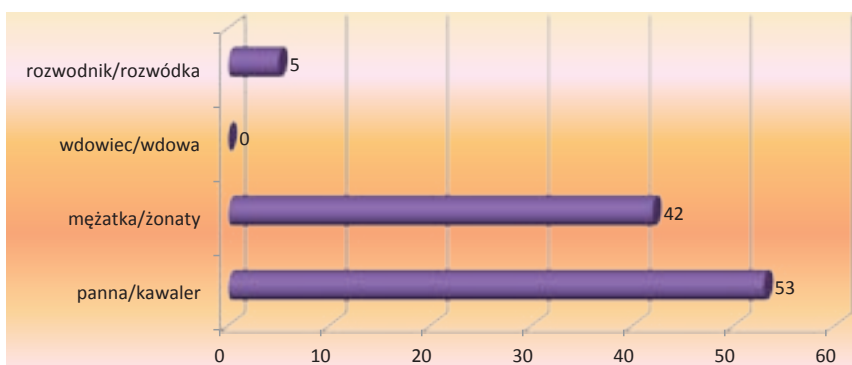
Wyuczony zawody respondentów (w %)

Przygotowanie zawodowe badanych, to przede wszystkim wykształcenie wyższe magisterskie, które uzyskało 41% wszystkich odpowiedzi. Inne, licencjackie to również prawie 40% wszystkich ankietowanych. Wykształcenie średnie oraz wyższe zawodowe, ma zdecydowana mniejszość.



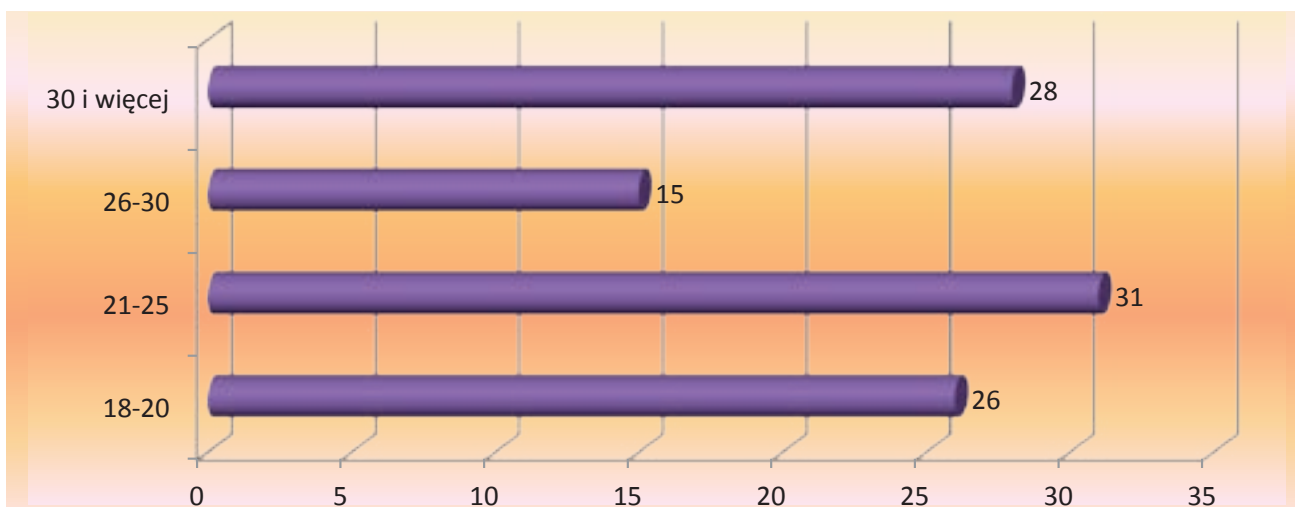
Charakterystyka wykształcenia badanych respondentów (w %)

Obok zostały przedstawione kierunki ukończenia studiów oraz posiadanego kierunku zawodowego. Z poniższej tabeli wynika, iż wyuczone zawody respondentów są bardzo różnorodne. Najprawdopodobniej, nie mogąc znaleźć pracy w swojej profesji, zdecydowali się na pracę w Policji.



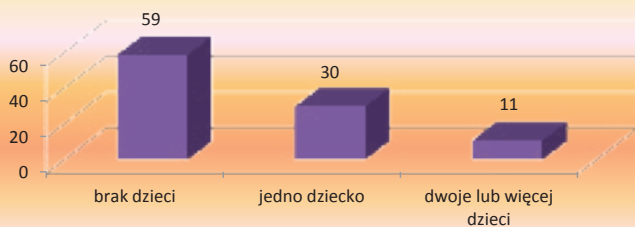
Charakterystyka stanu cywilnego badanych respondentów (w %)

Ponad połowa badanych to osoby stanu wolnego, z czego tylko kilka z nich jest rozwiedzionych. Pozostała grupa ankietowanych jest w związku małżeńskim. Ani jedna osoba nie jest wdową czy wdowcem.



Charakterystyka struktury wiekowej respondentów

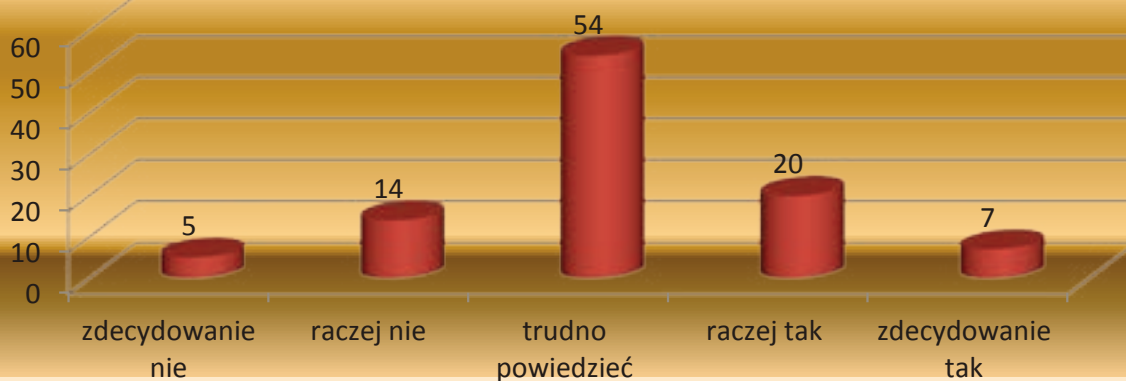
Najwięcej, bo 31% ankietowanych to osoby w przedziale wiekowym od 21-25 lat. Zaraz za nimi plasują się osoby w wieku 30 lat i więcej oraz respondenci między 18, a 20 rokiem życia. Osoby w wieku 26-30 lat to grupa stanowiąca 15% respondentów. Uzyskane wyniki pokazują, że o przyjęcie do służby w Policji ubiegają się w większości ludzie młodzi wkraczający w dorosłość.



Charakterystyka liczby potomstwa u badanych respondentów (w%)

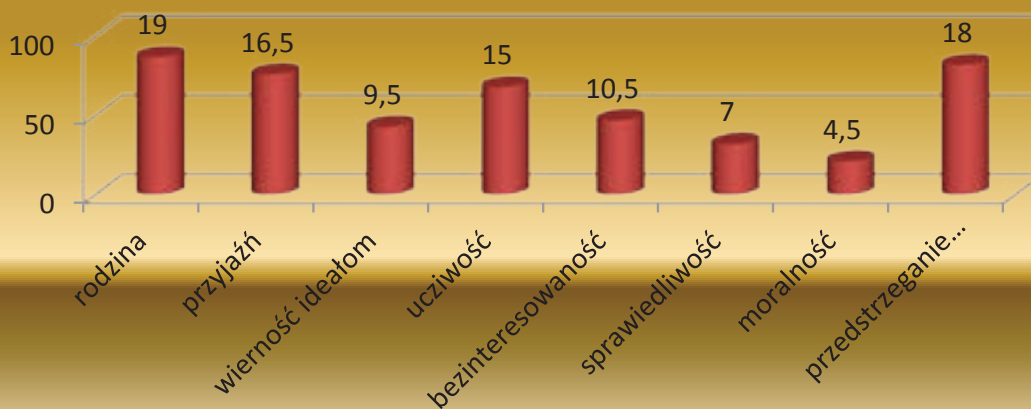
Ostatnie pytanie, dotyczące charakterystyki badanych respondentów, dotyczy posiadanego przez nich potomstwa. Zdecydowana większość, bo prawie 60% ankietowanych nie posiada dzieci, prawie jedna trzecia z nich ma jedno dziecko, natomiast pozostałe osoby posiadają dwoje lub więcej dzieci.

STOSUNEK BADANYCH DO SŁUŻBY W POLICJI



Czy decyzja o podjęciu służby w Policji jest skutkiem ukierunkowania u Pana/Pani w przeszłości pozytywnych postaw moralnych wobec Ojczyzny?

Ponad połowa respondentów nie ma zdania odnośnie wpływu osobistego stosunku do Ojczyzny na podjęcie służby w Policji. Wśród pozostałych odpowiedzi więcej jest jednak deklaracji, iż pozytywna postawa wobec kraju miała wpływ na wybór badanych, niż odpowiedzi negujących powyższą kwestię.



Jakie wartości ceni Pan/Pani w sobie najbardziej? (można zaznaczyć kilka odpowiedzi).

Najistotniejszą z cech cenionych przez ankietowanych okazała się rodzina. Jest to jak najbardziej oczekiwana odpowiedź, choć nie wszyscy z badanych ją wybrali. Następnie z równie wysokimi wynikami jest przestrzeganie prawa, przyjaźń oraz uczciwość. Są to elementy ważne w każdym rodzaju pracy, a tym bardziej w pracy Policji. Poniżej połowy głosów uzyskały kolejne z cech: bezinteresowność, wierność ideałom oraz sprawiedliwość. Moralność, która uplasowała się na ostatnim miejscu, uzyskała stosunkowo dość niskie wyniki, co może być niepokojącym sygnałem.

Policyjny słownik

polsko-czesko-słowacko-angielski

Część I słownika na podstawie projektu realizowanego przez KWP w Katowicach „Europa bez granic. Podręcznik dla policji przygranicznej”

cz. III



PO POLSKU

Po czesku

Po słowacku

Po angielsku

PO POLSKU	Po czesku	Po słowacku	Po angielsku
I			
identyfikacja	identifikace	identifikácia	identification
ile ma Pan/Pani pieniędzy?	kolik peněz máte u sebe?	kol'ko peňazí máte u seba?	how much money have you got?
imię	příjmení	meno	name
imię ojca	jméno otce	meno otca	father's name
imigrant	uprchlík/migrant (přistěhovalec)	utečenec/ prist'ahovalec	immigrant
informacja operacyjna	poznatek	poznatok	intelligence information
interwencja	opatření	opatrenie	intervention
J			
jak długo zamierza Państwo przebywać? (w Polsce)	jak dlouhý bude váš pobyt?	ako dlhý bude váš pobyt?	how long are you going to stay ?
jaki Pan/Pani zna język?	jakým jazykem hovoříte?	akým jazykom hovoríte?	what languages do you speak?
jazda na czerwonym świetle	jízda na červenou	jazda na červenou (jazda na signál „Stoj!”)	driving through a red light
jazda pod prąd	jízda v protisměru	jazda v protismere	wrong way on a one-way street
jazda pod wpływem alkoholu lub innych podobnie działających środków	jízda pod vlivem alkoholu nebo jiných návykových látek	jazda pod vplyvom alkoholu alebo iných návykových látok	driving under the influence of alcohol or other substances
K			
kajdanki	pouta	putá	handcuffs
kara	pokuta	pokuta	punishment
kara porządkowa	pořádkova pokuta	poriadková pokuta	fine
karzę Pana/Panią mandatem w wysokości...	ukládám vám blokovou pokutu ve výši ...	ukladám vám blokovú pokutu vo výške...	i give you a fine ticket...
kierowanie ruchem	řízení provozu	riadenie cestnej premávky	traffic command
kierujący ruchem	řidící dopravu	regulovčik	oflicer directing traffic
kodeks karny	trestni zakon	trestný zákon	penal code
kodeks postępowania karnego	trestni řád	trestný poriadok	code of criminal procedure
kolczatka	technický prostředek pro násilné zastavení vozidla – zastavovací pás	technické zariadenie nazastavenie dopravného prostriedku	nail road-block
kolejowe przejście graniczne	železniční přechod	železničný hraničný priechod	railway border crossing
kolizja drogowa	škodní událost	malá dopravná nehoda	road collision
komenda	okresní ředitelství	okresné riaditeľstvo	headquarters
komenda główna policji	krajská správa policie	hlavné veliteľ'stvo policie	General Police Headquarters

Projekt współfinansowany ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego w ramach Programu INTERREG IIIA Polska – Republika Słowacka oraz ze środków budżetu państwa.

Policyjny wrzesień 1939

Z zielonych ulic na szance i barykady

GRZEGORZ GRZEŚKOWIAK

OGÓLNOPOLSKIE STOWARZYSZENIE
RODZINA POLICYJNA 1939 R.



listopadzie 1918 roku Rzeczpospolita Polska po 123 latach niewoli odzyskała upragnioną niepodległość. Przez najbliższe trzy lata Polacy zmuszeni byli zbrojnie walczyć o kształt granic odrodzonej ojczyzny. Nie zabrakło w tych krwawych zmaganiach organizującej się Policji. Poddana została niełatwemu egzaminowi w wojnie polsko-bolszewickiej 1920 roku i zapisała na swoim koncie piękną kartę w czasie powstań i plebiscytu na Górnym Śląsku. Niewątpliwie wywarło to zasadniczy wpływ na kształtowanie modelu i oblicza Policji.

W doborze przyszłych funkcjonariuszy preferowano bojowników

o niepodległość, wśród których duży odsetek stanowili byli legionści, powstańcy wielkopolscy i śląscy. Dzięki temu utworzono, jak na tamten czas, nowoczesną formację uzbrojoną – Policję - cieszącą się opinią jednej z najbardziej skutecznych formacji tego rodzaju w ówczesnej Europie.

Policja w Polsce ostatecznie ukształtowana została na początku lat dwudziestych. Obok Policji Państwowej (PP) istniała bliźniacza formacja bezpieczeństwa - Policja Województwa Śląskiego (PWŚl.).

W II Rzeczypospolitej Polskiej na dzień 1 stycznia 1939 roku pełniło służbę 32 513 funkcjonariuszy w Policji Państwowej, natomiast w Policji

W międzywojniu Policja była jednym z głównych filarów sprawnego funkcjonowania państwa. Do jej głównych zadań należała ochrona porządku i bezpieczeństwa wewnętrznego. W planach mobilizacyjnych na wypadek wojny przewidywano zmilitaryzować Policję i włączyć ją w skład sił zbrojnych RP.

Województwa Śląskiego 3 017 funkcjonariuszy.

Policja była jednym z głównych filarów sprawnego funkcjonowania państwa. Do jej głównych zadań należała ochrona porządku i bezpieczeństwa wewnętrznego. W planach mobilizacyjnych na wypadek wojny przewidywano zmilitaryzować Policję i włączyć ją w skład sił zbrojnych RP.

Przedwojenne przygotowania

W marcu 1939 roku, wobec narastającego zagrożenia ze strony III Rzeszy Niemieckiej, ogłoszono w kraju częściową mobilizację w celu wzmocnienia granicy zachodniej. Policję po-



Freikorps Ebbinghaus - niemiecka formacja bojowo-dywerycyjna



Policjanci z Posterunku Granicznego PWŚl. w Łągiewnikach k. Chorzowa. Zdjęcie wykonane w przededniu wybuchu II wojny światowej 31 sierpnia 1939 r.

stawiono w stan pogotowia. Punkt ciężkości zadań służbowych wynikających z ustawy o Policji przesunął się na zwalczanie wrogiej działalności wywiadowczej i dywersyjnej, zwłaszcza na obszarach zamieszkałych przez mniejszość niemiecką i ukraińską. Tam bowiem dywersja coraz silniej dawała o sobie znać. W akcji tej podejmowano skoordynowane działania wraz ze Strażą Graniczną, Korpusem Ochrony Pogranicza oraz placówkami wywiadu i kontrwywiadu Wojska Polskiego. Działania te utrudniały jednak odgórne zarządzenia, uniemożliwiające bardziej stanowcze przedsięwzięcia.

Sytuacja zmieniła się dopiero w sierpniu 1939 roku, kiedy wybuch wojny zbliżał się nieuchronnie. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w obliczu powagi rozwoju wydarzeń wydało oczekiwane dyrektywy nakazujące ukroczenie przejawów dywersji i dezorganizowania państwa. Do służby w Policji powołano kilkanaście tysięcy rezerwistów. W najbardziej zagrożone rejony wysłano posiłki. Na Górny Śląsk skierowano z Warszawy 300 funkcjonariuszy. Do dyspozycji wojewodów lwowskiego, tarnopolskiego i stanisławowskiego oddelegowano pododdziały Rezerwy Policji Państwowej, było to kilka kompanii i szwadronów konnych. W ramach zakrojonych na szeroką skalę działań zatrzymano i internowano znaczną liczbę osób zaangażowanych czynnie w działalność antypolską, zli-

kwidowano wiele magazynów broni i środków wybuchowych.

Jednak zbyt późno Warszawa zdecydowała się na rozprawę z tzw. „*V Kolumną*”, która zachowując w zasadzie swój potencjał bojowy, mogła prowadzić w dalszym ciągu sabotaż i dywersję.

Napaść III Rzeszy Niemieckiej zastała Rzeczpospolitą Polską nie w pełni przygotowaną do obrony i działań wojennych. W stosunku do Policji brakowało jasnych dyrektyw dotyczących możliwości postawienia jej w stan gotowości w przypadku wybuchu wojny, co w konsekwencji uniemożliwiło jej skuteczne wykorzystanie. Odkładanie z nieznanych do dziś powodów zgody na zmilitaryzowanie pociągnęło za sobą daleko idące następstwa.

Powszechnie uważano, że Policja obok administracji państwowej powinna być objęta planem ewakuacji na wschód. W rezultacie decyzji rządu już pierwszego tygodnia wojny Warszawę opuścili funkcjonariusze Komendy Głównej PP z Komendantem Głównym gen. Józefem Kordianem-Zamorskim na czele, a także Dywizjon Konny PP pod dowództwem nadkom. Zdanowicza oraz gołędziński Baon Zmot. RPP. Warszawski Komendant PP Marian Kozielski odmówił wykonania rozkazu o ewakuacji, zaś pozostający pod jego rozkazami funkcjonariusze wzięli później czynny udział w obronie stolicy.

Na podstawie rządowych wytycz-

nych podobne dyspozycje wydali Policji wojewodowie z województw: pomorskiego, poznańskiego, łódzkiego, śląskiego, częściowo krakowskiego, warszawskiego, kieleckiego i lubelskiego.

W niedzielę 10 września 1939 roku w Brześciu nad Bugiem Wódz Naczelny marszałek Edward Rydz-Śmigły wydał rozkaz Głównemu Komisarzowi Cywilnemu gen. Wacławowi Kostce-Biernackiemu o jak najszybszym przeprowadzeniu militaryzacji Policji. Okazało się wówczas, że realizacja tego rozkazu jest niewykonalna. Z tego względu, iż Komenda Główna PP dysponowała praktycznie tylko Grupą RPP oraz jednostką stołecznej Policji Konnej. Ponadto brakowało informacji o sytuacji operacyjnej oraz nie było łączności z większością jednostek policyjnych. Z ewakuowanych na wschód oddziałów zamierzano utworzyć na Bugu kordon policyjny do zaprowadzenia porządku wśród wycofujących się rozbitych jednostek wojskowych. Niekorzystny bieg wypadków wojennych zniweczył całkowicie ten plan.

Policja Państwowa i Policja Województwa Śląskiego, wbrew pokutującym w społeczeństwie opiniom o braku zaangażowania funkcjonariuszy w walce z wrogiem, starała się ze wszystkich sił realizować otrzymane rozkazy, płacąc za to dziesiątkami rannych i poległych funkcjonariuszy.

Na terenie Województwa Śląskiego funkcjonariusze PWŚl. walczyli ▶



1 września 1939 r. żołnierze Wehrmachtu przekraczają granicę polsko – niemiecką w pow. rybnickim



3 września 1939 r. żołnierz Wehrmachtu na jednej z bielskich ulic z „trofeum wojennym” na głowie – czapką służbową posterunkowego PWŚl.



Identyfikacja przez „sąsiadów” uczestników walk z niemieckimi dywersantami w Bydgoszczy.



Wozy taborowe PWŚl. w trakcie odwrotu ze Śląska na Rynek w Zwoleńniu. Wrzesień 1939 r.

już od 23 sierpnia 1939 roku z niemieckimi grupami dywersyjnymi Freikorps Ebbinghaus, które dokonywały wypadów na polską stronę, atakując przygraniczne miejscowości oraz zakłady przemysłowe.

Do legendy śląskiego września przeszły walki o hutę „Zygmunt”, „Łazarz” oraz kopalnie „Andaluzja”, „Michał” czy elektrownię „Chorzów”, w których funkcjonariusze PWŚl. wykazali się wyjątkową odwagą i męstwem. Do walki funkcjonariuszy PWŚl. z oddziałami Wehrmachtu doszło w dniach 1 i 2 września na przedpolach Rybnika, Żor, Tarnowskich Gór oraz Lublińca.

W niedzielę 3 września w Bydgoszczy niemiecka „V Kolumna” jawnie wystąpiła z bronią, ostrzeliwując wycofujące się oddziały Wojska Polskiego. Natychmiastowe przeciwdziałanie żołnierzy i policjantów pozwoliło na szybkie rozbitcie grup dywersyjnych i zaprowadzenie w mieście porządku i bezpieczeństwa.

Praktycznie niewiele wiemy o udziale funkcjonariuszy PP w walkach na terenie wielkopolski.

Działania wojenne i okupacja

Na zaanektowanych przez III Rzeszę Niemiecką ziemiach okupant szczególnie zawzięcie ścigał policjantów. Wielu poniosło śmierć w egzekucjach już we wrześniu 1939 roku. Jedynie na Wybrzeżu Policja nie była ewakuowana i zgodnie z planem mobilizacyjnym została podporządkowana

Dowództwu Lądowej Obrony Wybrzeża. Pod rozkazami wojska znalazły się takie jednostki Policji jak: Komenda Miejska PP w Gdyni, cztery Komisariaty PP w Gdyni, Kompania RPP w Gdyni, Komisariat PP w Wejherowie, Pluton Wart. - Ochr. RPP w Pucku oraz Komisariat PP w Kartuzach, w sumie dało to około 700 funkcjonariuszy. Przyznano Policji uprawnienia żandarmerii wojskowej do zwalczania dywersji, sabotażu i szpiegostwa. Pododdziały PP współdziałały z wojskiem i Baonami Obrony Narodowej, używane były również do walki na pierwszej linii w rejonie Wejherowa, Kępy Oksywskiej i Rumi - Zagórze. Do niewoli niemieckiej policjanci poszli po kapitulacji wybrzeża we wtorek 19 września 1939 roku.

W oblężonej Warszawie pozostała na miejscu PP oraz napływający z zachodu funkcjonariusze PP i PWŚl. razem z wojskiem i ludnością cywilną dzielili wspólny los. Posiadane skąpe przekazy nie są w stanie odzwierciedlić faktycznego wkładu policjantów w obronę stolicy. Wiadome jest, że utworzony z funkcjonariuszy RPP baon wartowniczy ochraniał mosty na Wiśle. W trakcie walk poległ kom. Zagórski i kilkudziesięciu policjantów. Policji warszawskiej nie było dane razem z wojskiem pójść do niewoli. Na mocy rozkazu dowódcy Armii „Warszawa” musiała ona pozostać na stanowiskach i pełnić służbę w ochronie ładu i porządku publicznego.

Oddziały Policji działały w każdym z większych związków taktycznych WP oraz KOP. I tak na przykład w rejonie Stalowej Woli w powstałej do ochrony mostów na Sanie grupie ppłka Stanisława Trzebuni pełniła służbę kompania PP z Krakowa.

W SGO „Narew” walczył baon PP przeznaczony do obrony Białegostoku i dwie kompanie PP walczące w Bielsku Podlaskim, a następnie na skraju Puszczy Białowieskiej.

Na Lubelszczyźnie miejscem koncentracji dla policjantów zostało wyznaczone miasto Chełm. 1 Szwadron RPP walczył pod dowództwem rtm. rez. Władysława Sucheckiego jako kawaleria dywizyjna w 5 Dywizji Piechoty WP.

W Małopolsce Wschodniej nastąpiła największa koncentracja sił policyjnych z kilku województw.

Komenda Główna Policji Państwowej mająca swoją polową kwaterę w Zdołbunowie w wyniku zmieniającej się sytuacji na froncie przeniosła się bliżej granicy z Rumunią.

Szkoła PP w Mostach Wielkich nie została ewakuowana, życie tętniło tam rytmem alarmowo-mobilizacyjnym.

Funkcjonariusze PWŚl., którzy dotarli na wschód, zostali rozlokowani w rejonie Brzeżany-Kozowa. Tarnopol miał spełniać funkcję docelowego punktu zbornego dla zmilitaryzowanych policjantów. Stąd tak znaczący udział funkcjonariuszy PP i PWŚl. w obronie Lwowa i walkach na tzw.

„przedmościu rumuńskim”. Zbliżające się do wschodnich rubieży Rzeczypospolitej Polskiej oddziały Wehrmachtu zmobilizowały do wystąpień zbrojnych przeciw Polakom nacjonalistów ukraińskich. Mnożyły się meldunki o napadach na mniejsze oddziały i posterunki WP, KOP, Policji, urzędy administracyjne oraz ludność cywilną. Zjawisko przybrało największe rozmiary w kilku powiatach województwa stanisławowskiego. Obszar między Mikołajewem a Miłkowem przejściowo znalazł się pod całkowitą kontrolą nacjonalistów ukraińskich. Wprowadzone do działań pododdziały PP i WP zażegnały poważne niebezpieczeństwo, zapewniając możliwość bezpiecznego odwrotu oddziałom polskim w kierunku Rumunii i Węgier.

W obronie wschodnich granic

W niedzielę 17 września Armia Czerwona przekroczyła wschodnią granicę Polski. Moskwa tym posunięciem całkowicie wszystkich zaskoczyła. Rozkaz Naczelnego Wodza marszałka Edwarda Rydza-Śmigłego zakazujący walki z oddziałami sowieckimi oznaczał praktycznie przyjęcie postawy kapitulacyjnej, z czym nie pogodzili się dowódcy i żołnierze WP, KOP oraz funkcjonariusze Policji.

Symbolem poświęcenia i oporu na wschodnich rubieżach Rzeczypospolitej przeciwko agresorowi sowieckiemu było Grodno. Tutaj

w dniach 20-22 września pododdziały WP, KOP, PP, junaków oraz harcerze i ochotnicy, bohatersko stawiały opór oddziałom nieprzyjaciela. Grodno było oblegane przez 6. Kozacki Korpus Kawalerii i 15. Korpus Pancerny. Na skutek zacieklej obrony sowieckim czołgom nie udało się zdobyć miasta z marszu. Obrońcy butelkami z benzyną i ogniem z działek przeciwpancernych zniszczyli kilkadziesiąt czołgów sowieckich.

Wróg używał cywilów i jeńców jako „żywych tarczy” dla osłony natarcia czołgów. Funkcjonariusze PP, głównie pochodzący z Wielkopolski, najcięższe straty ponieśli broniąc pozycji w rejonie pl. Skidelskiego i wzdłuż ulicy Jeruzolimskiej. Obroną koszar 81 Pułku Strzelców Grodzieńskich im. *Króla Stefana Batorego* dowodził nadkom. PP Borudzki. Po zdobyciu koszar przez sowieków obrońcy, wśród których większość stanowili policjanci, zostali natychmiast rozstrzelani.

Pomimo zajęcia większych miast, takich jak Grodno czy Lwów przez sowieków, pozostałe grupy policyjne przyłączały się i walczyły u boku Baonów KOP „Bereźne”, „Dawidgródek”, „Ludwikowo” i „Rokitno” oraz zgrupowania WP „Kobryń”.

W niedzielę 24 września w rejonie Kamienia Koszyrskiego walkę z oddziałami Armii Czerwonej stoczyła kompania RPP, dowodzona przez kom. Franciszka Otłokowskiego. Po poddaniu się sowieci wszyst-

kich policjantów wraz z rannym dowódcą rozstrzelali.

Szacuje się, że około 150 funkcjonariuszy PP przeszło szlak bojowy walcząc w składzie improvised Grupy KOP gen. bryg. Wilhelma Orlika-Rückemanna i biorąc udział w bitwach pod Szackiem (28-30.09.1939 r.) i Wytycznem (01.10.1939 r.).

Chcąc uniknąć niewoli sowieckiej oddziały polskie usiłowały osiągnąć granicę z sąsiadującymi państwami na południu i północy. Jednak nie wszystkim policjantom to się udało, w Tarnopolu, w ręce sowieckie wpadły setki funkcjonariuszy Policji Państwowej i Policji Woj. Śląskiego. Pewna liczba oddziałów Policji przedarła się do Rumunii oraz na Węgry. Ponad 2 tys. policjantów znalazło schronienie na Litwie i Łotwie. Pozostali dostali się do niewoli sowieckiej.

W ręce NKWD ogółem trafiło, jak się obecnie szacuje, ponad ok. 13 tys. polskich policjantów.

W licznych miejscowościach żołnierze Armii Czerwonej i funkcjonariusze NKWD dopuścili się zbiorowych mordów na policjantach, m.in. we Lwowie i Łucku.

Bilans strat Policji w Kampanii Wrześniowej, szacowany jest na 2,5-3 tys. poległych, zamordowanych i zaginionych.

Apokalipsa dla polskich policjantów dopiero miała nastąpić wiosną 1940 roku z rąk sowieckiego NKWD. ■



Kolumna polskich policjantów - jeńców wojennych w drodze do sowieckich obozów, więzień i łagrów



Funkcjonariusze PWŚl. i PP oraz podoficerowie WP w obozie dla internowanych w Sárvár na terenie zachodnich Węgier. Wiosna 1940 r.

Chwila grozy

Pracujący w Wydziale Prezydialnym KWP w Krakowie podinsp. Kazimierz Kyrzcz od kilkunastu lat tworzy opowiadania i powieści, które najłatwiej zakwalifikować do miejskiej grozy.

ML. INSP. MAGDALENA BALAWAJDER

NACZELNIK WYDZIAŁU PREZYDIALNEGO KWP W KRAKOWIE



Pisarz nie ogranicza się jednak do tego jednego gatunku. Romansuje bowiem także z kryminałem czy groteską. W swoich utworach nierzadko korzysta z doświadczeń, jakich nabył w trakcie swojej dwudziestoletniej służby w Policji. Twórczość literacka – jak sam przyznaje – poza możliwością wyżycia się artystycznego, stanowi dla niego także swoisty wentyl bezpieczeństwa pomagający mu skanalizować negatywne emocje, jakich nie szczędzi nam funkcjonowanie we współczesnym świecie.

LITERACKO

Jak dotąd Kazimierz Kyrzcz opublikował jedenaście książek, w większości we współautorstwie. Są to zbiory opowiadań: *Piknik w piekle* (2004), *Horrorarium* (2006), *Twarze szatana* (2009), *Chory, chorzy, trup* (2011) i *Lek na lęk* (2011), a także powieści *Siedlisko* (2009), *Koszmar na miarę* (2010), *Efemeryda* (2011), *Podwójna pętla* (2013) i *Wojna świrów* (2014). Jego najnowszy zbiór opowiadań *Femme fatale* ukazał się w ubiegłym roku w wydawnictwie Forma. Poza publikacją tekstów w szeregu antologii zajmował się także ich redagowaniem (*anglojęzyczne Infections i seria City*). Jak dotąd był tłumaczony na angielski, rosyjski, czeski i słowacki. Na podstawie opowiadania, które napisał z Łukaszem Śmigłem, powstał film *Head to Love* wyreżyserowany przez Amerykanina Vana Kassabiana. Ciekawostką może być fakt, że do twórczości literackiej

wciągnął kolegę ze swojego wydziału – sierżanta Michała Walczaka, z którym napisał jak dotąd kilka opowiadań. Ukazały się one drukiem w antologii *City 3*, kwartalniku *Okolica strachu* i magazynie kryminalno-literackim *Pocisk*.

ZAWODOWO

Karierę zawodową w Policji podinsp. Kazimierz Kyrzcz rozpoczął od służby w Kompanii Patrolowo-Interwencyjnej Wydziału Prewencji i Ruchu Drogowego KRP Kraków-Zachód. Następnie przez trzy lata pracował w pionie kryminalnym Komisariatu XII Policji Kraków-Azory i Komisariatu Policji Kraków-Bronowice Zwierzyniec, po czym w tym ostatnim przez półtora roku zajmował stanowisko oficera dyżurnego. Od 2002 roku pełnił służbę specjalisty dw. z przestępczością gospodarczą w KPP w Proszowicach. W 2004 roku został przeniesiony do służby w Komendzie Wojewódzkiej Policji w Krakowie. Początkowo realizował zadania służbowe w Wydziale dw. z Korupcją KWP w Krakowie, a od 2008 roku pełni służbę w Zespole ds. Strategii Wydziału Prezydialnego KWP w Krakowie.

Do jego obecnych zadań należy opracowanie i aktualizacja Planów Działalności Komendanta Wojewódzkiego Policji w Krakowie, zagadnienia związane z kontrolą zarządczą, prowadzenie badań społecznych dotyczących funkcjonowania Policji w województwie małopolskim (m.in. satysfakcji z pracy policjantów i pra-

cowników Policji) wraz z corocznym przygotowywaniem na tej podstawie rekomendacji dla garnizonu małopolskiego, wdrażanie we współpracy z UEK kolejnych edycji studiów podyplomowych Zarządzanie Kapitałem Ludzkim i innych studiów podyplomowych („Śledztwo finansowe”, „Public Relations” i „Akademia Coachingu”), a także redagowanie newslettera „Więści z Mogińskiej”.

OSOBIŚCIE

Kazimierz Kyrzcz wziął ślub z żoną Agnieszką niedługo po wstąpieniu do Policji. Ma dwójkę dzieci: wkraczającego w dorosłość Szymona, ucznia technikum informatycznego, który ostatnio uzyskał stopień harcerza orlego oraz Laure – pięcioletnią uroczą „córeczkę tatusia”. ■



Biblioteczka

NOWOŚCI
wydawnicze

Pistolety maszynowe na wyposażeniu polskiej Policji – część I

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE 35

Pistolety maszynowe na wyposażeniu polskiej Policji – część I



KATOWICE 2016

Niniejsze opracowanie to pierwsza część materiału poświęconego pistoletom maszynowym znajdującym się na wyposażeniu polskiej Policji.

Adresowane jest przede wszystkim do słuchaczy szkolenia zawodowego podstawowego, poznających elementy budowy i zasady działania broni oraz doświadczonych funkcjonariuszy, uczestników kursów specjalistycznych.



Tablice poglądowe z zakresu wyszkolenia strzeleckiego policjantów

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE 34

Tablice poglądowe z zakresu wyszkolenia strzeleckiego policjantów



KATOWICE 2016

Ideą przewodnią niniejszego opracowania było zgromadzenie niezbędnych informacji z zakresu podstawowych wiadomości o broni palnej. Do zestawienia wybrano jednostki broni omawiane na zajęciach z wyszkolenia strzeleckiego i objęte programem nauczania. Ujednolicenie tablic, przedstawienie informacji o broni w formie tabelarycznej pozwala w łatwy sposób prześledzić najistotniejsze podobieństwa i różnice pomiędzy zestawionymi jednostkami broni.



Formowanie kordonów, dwukordonów oraz rozwijanie linii posterunków i patroli

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE 33

Formowanie kordonów, dwukordonów oraz rozwijanie linii posterunków i patroli



KATOWICE 2016

Niniejsze opracowanie zawiera pięć rozdziałów, w których ujęto podstawowe zasady rozwijania szyków porządkowych w postaci kordonów, dwukordonów, linii posterunków i patroli.

Ważne jest, aby policjanci wszystkich komórek organizacyjnych, a w szczególności pionu prewencji na bieżąco w oparciu o aktualne przepisy wiedzieli kiedy i w jaki sposób można rozwinąć odpowiedni szyk w określonych sytuacjach.



Pierwsza pomoc w działaniach oddziału prewencji Policji, czyli jak kompetentnie dowodzić w sytuacji zagrożenia życia i zdrowia ludzkiego

MATERIAŁY DYDAKTYCZNE 32

Pierwsza pomoc w działaniach oddziału prewencji Policji, czyli jak kompetentnie dowodzić w sytuacji zagrożenia życia i zdrowia ludzkiego



KATOWICE 2016

Udzielanie pierwszej pomocy w działaniach oddziału prewencji Policji jest wyzwaniem zarówno dla samego ratownika czy też grupy ratunkowej, jak również dla dowódcy, który musi na tyle kompetentnie kierować pododdziałem zwartym, aby stworzyć strefę względnie bezpieczną, w której jakiegokolwiek działania ratunkowe będą w ogóle możliwe.



